



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej st. a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcov: 1/ **Advocatur Gémeš, Filipová & Partner AG**, Städtle 17, Vaduz 9490, Lichtenštajnské kniežatstvo, reg. č.: FL - 0002.539.075-9, konajúci prostredníctvom organizačnej zložky BOOM & SMART Slovakia, IČO: 53 096 428, Dolná 6A, Banská Bystrica, 2/ **JUDr. Martina Filipová**, [REDACTED], 3/ **JUDr. Matúš Gémeš**, [REDACTED], všetci právne zast.: JUDr. Ján Havlát, Advokátska kancelária HAVLÁT & Partners, Rudnayovo námestie 1, Bratislava, proti žalovaným: 1/ **GINN.PRESS, občianske združenie**, IČO: 42 414 075, Ľubinská 18, Bratislava, 2/ **Martin D** [REDACTED], 3/ **GINN, občianske združenie**, IČO: 37 927 078, Ľubinská 18, Bratislava, o ochranu osobnosti a dobrej povesti právnickej osoby, o odvolaní žalovaných 1/ až 3/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18. februára 2022 č.k. 14C/264/2015-482 v spojení s opravným uznesením zo dňa 21. apríla 2023 č.k. 14C/264/2015-543 takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zo dňa 21. apríla 2023 č.k. 14C/264/2015-543 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcom 1/, 2/ a 3/ **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným 1/, 2/ a 3/ v plnom rozsahu.

O d ô v o d n e n i e

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením zo dňa 21. apríla 2023 č.k. 14C/264/2015-543 súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/, 2/ a 3/ povinnosť zdržať sa neoprávnených zásahov do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti žalobkyne 2/ a žalobcu 3/, a dobrej povesti advokátskej kancelárie AKMG, s.r.o, IČO: 36 800 589, so sídlom Dolná 6A, Banská Bystrica rozširovaním nepravdivých a pravdu skresľujúcich informácií o spájaní označených osôb s podieľaním sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti a o znižovaní dôstojnosti advokátskeho stavu označenými osobami. Povinnosť žalovaných 1/, 2/ a 3/ označená v predchádzajúcej vete sa vzťahuje na zverejňovanie alebo rozširovanie označených informácií akoukoľvek formou a akýmikoľvek prostriedkami (I. výrok).

Žalovaným 1/ a 3/ uložil povinnosť do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia trvalo odstrániť na časovej osi svojich facebookových profilov všetky príspevky, ktoré sa týkajú žalobkyne 2/, a/alebo žalobcu 3/, a/ alebo advokátskej kancelárie AKMG,

s.r.o, IČO: 36 800 589, so sídlom Dolná 6A, Banská Bystrica a ktoré spájajú označené osoby s podieľaním sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti, pričom sa jedná o príspevky zverejnené na adrese <https://www.facebook.com/ginn.press?fref=ts> dňa 17.09.2015 o 21:22 hod., dňa 19.09.2015 o 11:20 hod., dňa 21.09.2015 o 20:15 hod., dňa 27.09.2015 o 08:27 hod., dňa 27.09.2015 o 08:30 hod., dňa 25.10.2015, ako aj príspevok zverejnený na adrese <https://www.facebook.com/ginn.press/posts/1808009929331572/> dňa 9.10.2019 o 18:38 hod. (II. výrok).

Žalovanému 2/ uložil povinnosť do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia trvalo odstrániť na časovej osi svojich facebookových profilov všetky príspevky, ktoré sa týkajú žalobkyne 2/, a/alebo žalobcu 3/, a/alebo advokátskej kancelárie AKMG, s.r.o, IČO: 36 800 589, so sídlom Dolná 6A, Banská Bystrica a ktoré spájajú označené osoby s podieľaním sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti, pričom sa jedná o príspevky zverejnené na adrese <https://www.facebook.com/martin.█?fref=ts> dňa 17.09.2015 o 21:24 hod., dňa 18.09.2015 o 19:40 hod., dňa 19.09.2015 o 11:21 hod., dňa 21.09.2015 o 16:06 hod., dňa 21.09.2015 o 20:18 hod., 21.9.2015 o 20:19 hod., dňa 27.09.2015 o 08:30 hod., ako aj príspevky týkajúce sa žalobcu 3/ zverejnené na profile <https://www.facebook.com/martin.█> dňa 04.10.2019, dostupné z <https://www.facebook.com/martin.█/posts/10220945927460531> a dňa 9.10.2019, dostupné z https://www.facebook.com/martin.█/posts/10220990706139970?__tn__=-R, ako aj príspevky týkajúce sa Matúša Gémeša, teda žalobcu v 3./ rade zverejnené na profile <https://www.facebook.com/martin.█.1976/> dňa 04.10.2019, dostupné z https://www.facebook.com/martin.█.1976/posts/2503537426356259?__tn__=-R a dňa 09.10.2019, dostupné z <https://www.facebook.com/martin.█.1976/photos/a.279665755410115/2512731415436860/?type=3&theater> (III. výrok).

Žalovanému 2/ uložil povinnosť do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia trvalo odstrániť na časovej osi svojho profilu na sociálnej sieti Twitter všetky príspevky, ktoré sa týkajú žalobkyne 2/, a/alebo žalobcu 3/, a/alebo advokátskej kancelárie AKMG, s.r.o., IČO: 36 800 589, so sídlom Dolná 6A, Banská Bystrica a ktoré spájajú označené osoby s podieľaním sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti, pričom sa jedná o príspevky zverejnené na adrese <https://twitter.com/martin█> dňa 04.10.2019 o 17:47 hod., dostupné z <https://twitter.com/martin█/status/1180283332996800512> a dňa 09.10.2019 o 09:38 hod., dostupné z <https://twitter.com/martin█/status/1181972229720027136> (IV. výrok).

Žalovanému 2/ uložil povinnosť do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia trvalo odstrániť na časovej osi svojho profilu na sociálnej sieti Instagram všetky príspevky, ktoré sa týkajú žalobkyne 2/, a/alebo žalobcu 3/, a/alebo advokátskej kancelárie AKMG, s.r.o., IČO: 36 800 589, so sídlom Dolná 6A, Banská Bystrica a ktoré spájajú označené osoby s podieľaním sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti, pričom sa jedná o príspevky zverejnené na adrese <https://www.instagram.com/martin.█.1976/> dňa 06.10.2019, dostupné z <https://www.instagram.com/p/B3Rv5FEIEC0/> a dňa 09.10.2019, dostupné z <https://www.instagram.com/p/B3Z2kVshCfC/> (V. výrok).

Žalovaným 1/ a 3/ uložil povinnosť do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia trvalo odstrániť z webstránky www.ginn.press všetky príspevky, ktoré sa týkajú žalobkyne 2/, a/alebo žalobcu 3/, a/alebo advokátskej kancelárie AKMG, s.r.o, IČO: 36 800 589, so sídlom Dolná 6A, Banská Bystrica a ktoré spájajú označené osoby s podieľaním sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti, pričom sa jedná o príspevky zverejnené na adrese https://www.ginn.press/news/schrankove-miliony?fbclid=IwAR2j67XcfhT6vSz8VcSMmH1GKYJPF6lBi84-5jgsG2aETnk_cBwWa6JvWCQ

dňa 18.10.2015 (VI. výrok).

Žalovaným 1/, 2/ a 3/ uložil povinnosť do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia trvalo odstrániť príspevky z portálu Youtube a zo svojich facebookových profilov v nasledovnom rozsahu:

1. Príspevok zo dňa 6.10.2019 s názvom „GINN zachránil 40 miliónov EUR: Pranie špinavých peňazí.“ dostupný na https://www.youtube.com/watch?v=7J_lMmg2-68&t=64s sú žalovaní povinní odstrániť v plnom rozsahu vrátane názvu, kompletnej nahrávky telefonického rozhovoru a fotky žalobcu 3/.

2. Príspevok zo dňa 08.10.2019 s názvom „Live: Ivan [REDAKOVANÉ] a Matúš Gmeš - podivní advokáti na muške GINN“, dostupný na <https://www.youtube.com/watch?v=zQ2la1JRJ1w&t=1705s> sú žalovaní povinní odstrániť v časovom úseku od 00:26:45 do 1:05:41 a zároveň sú povinní z názvu videa odstrániť meno Matúša Gmeša, ako aj odstrániť fotografiu Matúša Gmeša pri zverejnenom videu.

3. Príspevok zo dňa 10.10.2019 s názvom „Live: Matúš Gmeš, film Zuzanu [REDAKOVANÉ] a novinky“ dostupný na <https://www.youtube.com/watch?v=XzKJ-pAH1kY&t=1093s> sú žalovaní povinní odstrániť v časovom úseku od 00:10:10 do 00:18:10 a zároveň sú povinní z názvu videa odstrániť meno Matúša Gmeša.

4. Príspevok zo dňa 29.10.2019 s názvom: „Live: Ideme na súd Tiefenbach a nové info v kauze Gmeš.“ dostupné na <https://www.youtube.com/watch?v=m0slsAbOuqk>. sú žalovaní povinní odstrániť v časovom úseku od 00:46:28 do 00:48:00 a zároveň sú povinní z názvu videa odstrániť text „a nové info v kauze Gmeš“, ako aj odstrániť fotografiu Matúša Gmeša pri zverejnenom videu.

5. Z príspevku zo dňa 18.10.2015 s názvom „Telefonát: [REDAKOVANÉ] (SMER-SD) a Lenka [REDAKOVANÉ] (GINN) - vy ste vôbec novinárka?“ dostupné na https://www.youtube.com/watch?time_continue=115&v=-AtWvDP_3Ck&feature=emb_logo sú žalovaní povinní odstrániť fotografiu Matúša Gmeša vo zverejnenom videu.

6. Žalovaní 1/, 2/ a 3/ sú povinní zároveň odstrániť zdieľanie príspevkov zverejnených na portáli YouTube označených v bodoch 1 až 4 vrátane príslušných statusov, ktoré boli zdieľané na profiloch žalovaných 1/, 2/ a 3/ na nižšie uvedených sociálnych sieťach:

Facebook:

[https://www.facebook.com/martin.\[REDAKOVANÉ\].1976](https://www.facebook.com/martin.[REDAKOVANÉ].1976)

[https://www.facebook.com/martin.\[REDAKOVANÉ\]](https://www.facebook.com/martin.[REDAKOVANÉ])

<https://www.facebook.com/ginn.press/>

Instagram: [https://www.instagram.com/martin.\[REDAKOVANÉ\].1976/?hl=sk](https://www.instagram.com/martin.[REDAKOVANÉ].1976/?hl=sk)

VKontakte: [https://vk.com/martin.\[REDAKOVANÉ\]](https://vk.com/martin.[REDAKOVANÉ])

<https://vk.com/ginn.press>

GINN PRESS: <https://www.ginn.press/>

LinkedIn: [https://www.linkedin.com/in/martin\[REDAKOVANÉ\]/detail/recent-activity/](https://www.linkedin.com/in/martin[REDAKOVANÉ]/detail/recent-activity/)

Twitter: [https://twitter.com/martin\[REDAKOVANÉ\]](https://twitter.com/martin[REDAKOVANÉ]) (VII. výrok).

Žalovaným 1/, 2/ a 3/ uložil povinnosť do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia zaslať prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. na adresu advokátskej kancelárie BOOM & SMART Slovakia, Dolná 6A, Banská Bystrica písomné ospravedlnenie v nasledujúcom znení: „OSPRAVEDLNENIE. Touto cestou sa Občianske združenie GINN.PRESS, Občianske združenie GINN a Martin [REDAKOVANÉ] ospravedľujeme Advokátskej kancelárii AKMG, s.r.o. a jej konateľom JUDr. Martine Filipovej a JUDr. Matúšovi Gmešovi za to, že sme na svojom facebookovom profile zverejnili v dňoch 17.09.2015, 18.09.2015, 19.09.2015, 21.09.2015, 27.09.2015, 25.10.2015 príspevky, ktoré obsahovali nepravdivé informácie o tom, že Advokátska kancelária AKMG, s.r.o. a jej predstavitelia sa podieľajú na "podozrivých bankových operáciách" a "praní špinavých peňazí" a znížili dôstojnosť advokátskeho stavu. Zároveň sa ospravedľujeme za to, že na portáli YouTube a

svojich facebookových profiloch sme zverejnili v dňoch 4.10.2019, 6.10.2019, 8.10.2019, 9.10.2019, 10.10.2019 a 29.10.2019 príspevky, ktoré obsahovali nepravdivé informácie o tom, že Matúš Gémeš je typ podvodného advokáta a on a jeho advokátska kancelária AKMG, s.r.o. sa podieľajú na legalizácii príjmov z trestnej činnosti. V tejto súvislosti vyhlasujeme, že informácie a hodnotiace úsudky uvádzané na našich facebookových profiloch a na portáli YouTube sa nezakladajú na pravde. Zároveň vyhlasujeme, že tieto informácie a hodnotiace úsudky boli spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti advokátskej kancelárie AKMG, s.r.o. a jej predstaviteľov a tým poškodiť ich dobré meno a ich česť, ako aj znížiť ich vážnosť u spoluobčanov, za čo sa taktiež ospravedľujeme.“ (VIII. výrok).

Žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. (IX. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že právny predchodca žalobcu 1/ - spoločnosť AKMG, s.r.o., IČO: 36 800 589, so sídlom Dolná 6A, Banská Bystrica, a žalobcovia 2/ a 3/ dňa 25.11.2015 doručili súdu žalobu o ochranu osobnosti žalobcov 2/ a 3/ a dobrej povesti právnickej osoby, t.j. právneho predchodcu žalobcu 1/, ktorou sa po zmene žaloby domáhali uloženia povinností žalovaným tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Pred podaním predmetnej žaloby žalobcovia doručili súdu prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorému v konaní vedenom pod sp.zn. 20C/226/2015 vyhovel a dňa 14.10.2015 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým žalovanému 1/, 2/ a 3/ uložil povinnosť až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej zdržať sa neoprávnených zásahov do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti žalobkyne 2/ a žalobcu 3/ a dobrej povesti právneho predchodcu žalobcu 1/ rozširovaním nepravdivých a pravdu skresľujúcich informácií o spájaní označených osôb s podieľaním sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti. Povinnosť žalovaného 1/ sa vzťahovala na nezverejňovanie alebo nerozširovanie označených informácií akoukoľvek formou a akýmkoľvek prostriedkami. Žalovanému 1/ bola uložená povinnosť do dvoch dní od doručenia tohto uznesenia skryť na časovej osi svojho facebookového profilu všetky príspevky, ktoré sa týkajú žalobkyne 2/ a/alebo žalobcu 3/ a/alebo právneho predchodcu žalobcu 1/ a ktoré spájajú označené osoby s podieľaním sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti, pričom sa jednalo o príspevky zverejnené na adrese <https://www.facebook.com/ginn.press?fref=ts> dňa 17.09.2015 o 21:22 hod., dňa 19.09.2015 o 11:20 hod., dňa 21.09.2015 o 20:15 hod., dňa 27.09.2015 o 08:27 hod., dňa 27.09.2015 o 08:30 hod. Žalovanému 2/ bola uložená povinnosť do dvoch dní od doručenia tohto uznesenia skryť na časovej osi svojho facebookového profilu všetky príspevky, ktoré sa týkajú žalobkyne 2/ a/alebo žalobcu 3/ a/alebo právneho predchodcu žalobcu 1/ a ktoré spájajú označené osoby s podieľaním sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti, pričom sa jednalo o príspevky zverejnené na adrese <https://www.facebook.com/martin.█?fref=ts> dňa 17.09.2015 o 21:24 hod., dňa 18.09.2015 o 19:40 hod., dňa 19.09.2015 o 11:21 hod., dňa 21.09.2015 o 16.06 hod. dňa 21.09.2015 o 20:18 hod., 21.9.2015 o 20:19 hod., dňa 27.09.2015 o 08:30 hod. Žalobcom bola uložená povinnosť podať žalobu vo veci samej do 30 dní od právoplatnosti uznesenia. Uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia nadobudlo právoplatnosť dňa 14.11.2015 a vykonateľnosť dňa 29.10.2015, keďže žalovaní voči nemu nepodali odvolanie.

3. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobcami tým, že právny predchodca žalobcu 1/ bol advokátskou kanceláriou, ktorej jediným predmetom podnikania bolo poskytovanie právnych služieb, pričom jej konateľmi a spoločníkmi boli žalobkyňa 2/ a žalobca 3/. Podľa žaloby bola dňa 17.9.2015 na sociálnej sieti Facebook na profile pod názvom „GINN“ a na profile žalovaného 2/ zverejnená mimoriadna správa, podľa ktorej pochybná advokátska kancelária inkasuje od štátu milióny a je zapletená do siete, v ktorej sa

perú špinavé peniaze. Žalobcovia tvrdili, že žalovaný 1/ v tomto článku uviedol, že v tejto súvislosti nemali byť neobvyklé hotovostné výbery z bánk na Slovensku, pričom bežná sekretárka dokáže vybrať aj státisíce eur denne, zároveň, že „GINN“ má všetky bankové transakcie a s vecou sa už zaoberá aj NAKA, pričom „GINN“ plánuje spracovať podnet na Slovenskú advokátsku komoru, ako aj oznámenie pre finančnú správu v rámci akcie „čierny motýľ“, ktorá sa zameriava na schránkové firmy. Žalobcovia poukázali na to, že pod predmetným článkom zverejneným žalovaným 1/ je fotografia žalobcu 3/. Uviedli, že danú správu zdieľal na svojom facebookovom profile aj žalovaný 2/ s tým, že článok a bankové transakcie pripravoval na zverejnenie. Ďalej dodali, že dňa 18.9.2015 bol právnenému predchodcovi žalobcu 1/ doručený email z adresy info@ginn.press, t.j. z emailovej adresy žalovaného 1/, v mene ktorého koná žalovaný 2/, pričom na hlavičke emailu bol uvedený žalovaný 3/, v ktorom žalovaný 2/ popisoval transakcie údajne vykonávané na bankovom účte žalobcov a na bankovom účte spoločnosti [REDAKOVANÉ] a žiadal ich o oznámenie, akým spôsobom sú zapojení do systému prania špinavých peňazí. Žalobcovia uviedli, že na predmetný email reagovali prostredníctvom žalobcu 3/ z emailovej adresy kancelária@akmg.sk, v ktorom žalovaným oznámili, že informácie dotazované žalovaným 2/ a zároveň zverejnené na facebookovom profile „GINN“ sú nepravdivé, účelové a sledujú jediný cieľ, a to hrubo zavádzať verejnosť a poškodiť dobré meno a povesť žalobcu 3/ a právneho predchodcu žalobcu 1/, zároveň vyzvali žalovaného 1/ a 2/, aby sa v ďalšom zdržali tohto protiprávneho konania. Následne poukázali na to, že žalovaní 1/ a 2/ v ďalších dňoch (17.9.2015, dňa 18.09.2015, dňa 19.9.2015, dňa 21.9.2015, dňa 27.9.2015 a dňa 27.9.2015) nadviazali na pôvodnú správu viacerými príspevkami na ich facebookových profiloch, v ktorých rozvíjali nepravdivé teórie o praní špinavých peňazí právnym predchodcom žalobcu 1/ a jeho konateľmi, teda žalobcami 2/ a 3/, pričom tieto príspevky opätovne zverejňovali a vzájomne zdieľali. Žalobcovia uviedli, že z emailovej adresy info@ginn.press boli zaslané emaily minimálne trom ich klientom, a to [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] v ktorých žalovaní tvrdili, že pripravujú článok o žalobcoch, a preto adresátov emailov žiadali o odpovede na niektoré otázky. Žalovaní v emailoch tvrdili, že majú dokument Národnej kriminálnej agentúry, z ktorého vyplýva, že advokátska kancelária a jej konatelia boli zapojení do podozrivých bankových operácií, zároveň pripojili adresu internetovej stránky, na ktorej už zverejnili niektoré informácie. Podľa žalobcov na emailové správy žalovaných reagovalo [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] žiadosťou o vysvetlenie a objasnenie informácií, ktoré sú zverejnené na facebookovom profile žalovaného 1/. Žalobcovia uviedli, že listami zo dňa 21.10.2015 a dňa 9.11.2015 reagovali na dopyt ministerstiev, v ktorých popreli pravdivosť informácií uvádzaných žalovaným 1/. Dodali, že žalovaný 2/ zároveň poslal podnet aj na Slovenskú advokátsku komoru so žiadosťou o začatie disciplinárneho konania a vyvodenia disciplinárnej zodpovednosti voči žalobcom 2/ a 3/, pretože sú zapojení do obchodovania so schránkovými spoločnosťami, chcú zatajiť svoj príjem z poskytovania právnych služieb a poškodiť tým štátny rozpočet Slovenskej republiky. Žalobcovia poukázali na to, že Slovenská advokátska komora ich následne žiadala o vyjadrenie sa k danému podnetu.

Na základe vyššie uvedeného mali žalobcovia za to, že sa žalovaní 1/ a 2/ dopustili neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne 2/ a žalobcu 3/, ako aj neoprávneného zásahu do práva na ochranu dobrej povesti právneho predchodcu žalobcu 1/ uvedením nepravdivých a hrubo zavádzajúcich tvrdení. Žalobcovia dôrazne odmietli akékoľvek ich spájanie s konaním akejsi pochybnej advokátskej kancelárie, ktorá perie špinavé peniaze, zároveň zverejnenie fotografie osoby žalobcu 3/ a publikovanie mien žalobkyne 2/ a žalobcu 3/ v článkoch, v ktorých žalovaní popisovali konanie pochybnej

advokátskej kancelárie, ktorej sekretárka mala denne vyberať státisícové sumy a navyiac z účtov firiem, ktoré reálne neexistujú, považovali za nepravdivé a hrubo zavádzajúce verejnosť. Tvrdili, že s takýmto konaním nemajú nič spoločné. Takéto prezentovanie informácií žalovanými považovali za účelové a zavádzajúce s cieľom vyvolať nepravdivý dojem, že právny predchodca žalobcu 1/ a jeho advokáti predstavujú tú pochybnú advokátsku kanceláriu, o ktorej písali na svojich facebookových profiloch žalovaní 1/ a 2/. Mali za to, že nepravdivosť tvrdení žalovaných 1/ a 2/ potvrdzuje aj výpis z ich bankového účtu, podľa ktorého sa transakcia popisovaná žalovaným 2/ v emaily zo dňa 18.9.2015 na ich bankovom účte neuskutočnila, keďže v uvedený deň nebola realizovaná žiadna kreditná a ani debetná operácia. Z uvedeného dôvodu popreli pravdivosť informácií zverejňovaných na Facebooku a zasielaných emailom ich klientom, podľa ktorých mali byť zapojení do podozrivých bankových operácií. Pokiaľ ide o podozrenia žalovaných z prania špinavých peňazí žalobcami, tí s poukazom na zákon č. 297/2008 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmu z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu poukázali na to, že právny predchodca žalobcu 1/ každoročne obnovoval program vlastnej činnosti zameranej na boj proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti, pričom žalobcovia 2/ a 3/ tvrdili, že mimoriadne dbali na to, aby pri poskytovaní právnych služieb bol v zákonom predpísaných prípadoch vykonaný potrebný identifikačný proces formou „due diligence a know your customer“ za účelom dôslednej identifikácie klienta, konečného užívateľa výhod, pôvodu majetku, z ktorého má byť transakcia realizovaná klientom financovaná, ako aj účelu, ktorý sleduje klient pri uzatváraní obchodu. Žalobcovia mali za to, že vzhľadom na to, že sa žalovaný 1/ prezentuje ako investigatívna spravodajská sieť, resp. novinárska sieť, potom by poskytovanie informácií, vyjadrovanie názorov a úsudkov, ktoré sa objavujú v jeho článkoch, mali byť v súlade so zásadami novinárskej etiky, boli však presvedčení, že žalovaný 1/ v článkoch o nich hrubo zneužil právo slobody prejavu. Podľa žalobcov by v demokratickej spoločnosti mala oprávnená kritika dostať súdnu ochranu, podotkli však, že oprávnená kritika vychádza výlučne z pravdivých informácií, čo však v predmetnom prípade podľa nich nie je. Boli toho názoru, že objektivita a pravdivosť tvrdených informácií neboli prioritou žalovaných, pokiaľ prvý článok uverejnený na facebookovom profile „GINN.PRESS“ bol datovaný zo dňa 17.9.2015, pričom otázky k tejto téme adresované právnenému predchodcovi žalobcu 1/ boli zaslané až o deň neskôr, t.j. 18.9.2015.

Podľa žalobcov informácie zverejnené žalovanými predstavovali zásah do ich osobnostných práv a dobrej povesti právnickej osoby, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť ich práva. S poukazom na žalovanými zverejnené informácie na ich facebookových profiloch, podľa ktorých mali byť žalobcovia zapojení do údajného prania špinavých peňazí, ako aj na emailové správy žalovaných zaslané klientom žalobcov ohľadom ich zapojenia do podozrivých bankových operácií, žalobcovia tvrdili, že pozorovali negatívny dopad vyššie uvedených emailov na právneho predchodcu žalobcu 1/, a to v súvislosti s dopytom ministerstiev ako klientov právneho predchodcu žalobcu 1/, ktorí sa dožadovali objasnenia informácií nachádzajúcich sa na facebookovom profile „GINN.PRESS“. Uviedli, že z dôvodu, že uvedené ministerstvá sú orgánmi verejnej správy, potom čo i len malé podozrenie zo spáchania niektorého z trestných činov uvedených v Trestnom zákone môže mať za následok ukončenie vzájomnej spolupráce. Ďalej tvrdili, že negatívny dopad na žalobcov 2/ a 3/ mal podnet žalovaného 2/ adresovaný Slovenskej advokátskej komore, na základe ktorého boli vyzvaní na vyjadrenie sa k tvrdeniam žalovaného 2/, pričom mali za to, že informácie uvedené v podnete môžu mať za následok zníženie ich vážnosti a občianskej cti v očiach ich kolegov - advokátov. Napokon boli toho názoru, že negatívny dopad nepravdivých informácií uvedených na facebookovom profile žalovaného 1/ „GINN.PRESS“ a facebookovom profile žalovaného 2/ vo vzťahu k nim má celospoločenský charakter, pretože tieto informácie sú verejne dostupné. Poukázali na to, že facebookový profil

žalovaného 1/ „GINN.PRESS“ sleduje 25 798 ľudí a predmetný profil je verejný, pričom žalovaným 1/ zverejnené články boli zdieľané ďalšími užívateľmi Facebooku, teda sa šírili ďalej. Uviedli, že facebookový profil žalovaného 2/ je taktiež verejný a má 7951 sledovateľov, pričom informácie zverejňované na facebookovom profile žalovaného 1/ boli zároveň zverejňované aj na facebookovom profile žalovaného 2/. Podľa žalobcov z uvedeného jednoznačne vyplýva, že šírenie a zverejňovanie nepravdivých informácií týmto spôsobom je mimoriadne spôsobilé znížiť dôstojnosť, česť a vážnosť žalobcov 2/ a 3/ jednak ako advokátov, ale aj ako fyzických osôb z hľadiska ich vzťahu k ostatným spoluobčanom a ohroziť ich uplatnenie a postavenie v spoločnosti. Zároveň šírenie a zverejňovanie týchto informácií považovali za mimoriadne spôsobilé poškodiť dobrú povesť právneho predchodcu žalobcu 1/ a ohroziť ich v podnikaní. Žalobcovia tvrdili, že žalobca 3/ vykonáva advokátsku prax od roku 2000, žalobkyňa 2/ od roku 2009, pričom právny predchodca žalobcu 1/ ako advokátska kancelária vznikla v roku 2007 a po celý čas poskytovania právnych služieb boli ich klienti so službami spokojní, poskytovali právne služby na vysokej odbornej a profesionálnej úrovni, ich dobré meno, povesť a reputáciu budovali viac ako 15 rokov. Poukázali na to, že sa voči nim nikdy nevedelo trestné konanie, ani disciplinárne stíhanie.

K neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov 2/ a 3/ a dobrej povesti právneho predchodcu žalobcu 1/ došlo podľa žalobcov zverejnením nepravdivých informácií na facebookovom profile žalovaných, prostredníctvom e-mailov zaslaných klientom žalobcov, ako aj prostredníctvom podnetu adresovaného Slovenskej advokátskej komore. Podľa žalobcov neoprávnený zásah vo forme zverejnenia nepravdivých informácií na Facebooku mal širokú publicitu, čo nepochybne pridalo na intenzite zásahu, z dôvodu ktorého došlo k zníženiu dôstojnosti žalobcov 2/ a 3/ a ich vážnosti v spoločnosti, čo podľa nich zakladá nárok požadovať od žalovaných primerané zadosťučinenie vo forme písomného ospravedlnenia. Vzhľadom k tomu, že uznesením o nariadení neodkladného opatrenia bola žalovaným uložená povinnosť skryť na ich facebookových profiloch nepravdivé príspevky, sa žalobcovia žalobou domáhali ich trvalého odstránenia. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť žalobcov 2/ a 3/, uviedli, že vzhľadom na intenzitu zásahu a ich spoločenské postavenie bola v značnej miere znížená ich dôstojnosť v spoločenských kruhoch, čo nepochybne aj subjektívne pociťovali. Dodali, že medializácia nepravdivých skutkových tvrdení zasiahla do mimoriadne citlivej oblasti ich života-občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti, pričom zverejňovanie nepravdivých informácií týkajúcich sa prania špinavých peňazí nepochybne postihlo aj členov ich najbližšej rodiny. Tvrdili, že rovnako tak kriticky treba hodnotiť spájanie právneho predchodcu žalobcu 1/ s praním špinavých peňazí, pretože nepravdivosť takýchto informácií do veľkej miery ovplyvnila vnímanie dobrej povesti tejto advokátskej kancelárie širokou verejnosťou, pričom práve vnímanie širokej verejnosti je podľa nich základným kritériom pre hodnotenie povesti právnickej osoby. Mali za to, že v predmetnom prípade je nutné prihliadnúť aj na skutočnosť, že k zásahu došlo prostredníctvom masovokomunikačných, širokej verejnosti určených informačných prostriedkov, ako aj na dĺžku trvania zásahu, ktorý nebol uskutočnený jednorazovo, ale postupne zverejňovaním viacerých článkov. Nakoniec s poukazom na príspevok žalovaného 1/ z 27.9.2015, email žalovaných zo dňa 18.9.2015 a dňa 23.9.2015 žalobcovia tvrdili, že žalovaní plánujú pokračovať v zverejňovaní nepravdivých informácií, a preto žiadali uloženie povinnosti žalovaným zdržať sa neoprávnených zásahov aj do budúcnosti. Dodali, že z dôvodu vzájomného personálneho prepojenia všetkých troch žalovaných bola žaloba smerovaná voči všetkým trom žalovaným.

4. Žalovaní so žalobou nesúhlasili, žiadali ju zamietnuť v celom rozsahu. V prvom rade namietali, že sa žalobcovia domáhali zdržovacej žaloby, ktorú však žalovaní považovali za neopodstatnenú, pretože podľa nich už zásah netrvá. Tvrdili, že dôsledne rešpektujú

právoplatné a vykonateľné neodkladné opatrenie, aj keď ho nepovažovali za vecne správne. Ďalej namietali pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného 1/ z dôvodu, že v zmysle výpisu zoznamu periodickej tlače je vydavateľom periodickej tlače s názvom „GINN“ len žalovaný 3/, ktorý prevádzkuje aj profil „GINN“ na Facebooku. Namietali aj pasívnu legitimitáciu žalovaného 2/, tvrdiac, že žalovaný 2/ vykonáva novinársku činnosť v rámci periodika a portálu „GINN“. Vzhľadom na uvedené mali za to, že pasívna vecná legitimitácia je daná len u žalovaného 3/. Ďalej poukázali na to, že žalovaní 1/ a 2/ vykonávajú novinársku činnosť v rámci portálu „GINN“ a periodika „GINN“, teda u predstaviteľa tlače. Tvrdili, že z uvedeného dôvodu majú privilegované postavenie pri referovaní o veciach verejného záujmu, ktorou je aj boj proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti a boj proti schránkovým firmám. Mali za to, že žalobcovia boli a sú predmetom verejného záujmu, pretože poskytujú právne služby pre štát, resp. pre subjekty, ktoré sú vo vlastníctve štátu, a preto sú povinní znášať širšiu kritiku zo strany predstaviteľov tlače. Tvrdili, že tejto téme a podozreniam z prania špinavých peňazí sa nevenoval len portál „GINN“, ale aj ostatné médiá, navrhli preto vykonať dokazovanie oboznámením mediálneho monitoringu. Podľa vyjadrenia žalovaných žalovaný 1/ neuviedol žiadne nepravdivé skutkové tvrdenia, keďže vychádzal z dokumentu, ktorý bol súčasťou agendy Spravodajskej jednotky finančnej polície, ktorý podľa žalovaných jasne preukazuje závažné podozrenie, do série ktorých boli zapojení aj samotní žalobcovia. Žalovaní v rámci ochrany novinárskeho zdroja neuviedli zdroj, od ktorého získali tento dokument, avšak tvrdili, že vedia preukázať pravosť tohto dokumentu. Zverejnené údaje považovali za pravdivé aj z dôvodu, že hoci žalobcovia v žalobe odkázali na určité výpisy z účtu, tie k žalobe nepripojili. Žalovaní navrhli vykonať dokazovanie výsluchom žalobcov 2/ a 3/, výsluchom žalovaného 2/, výsluchom svedkov: [REDACTED]

[REDACTED] oboznámením sa so spisom Národnej kriminálnej agentúry, výpisom z registra periodickej tlače vedenej Ministerstvom kultúry SR, vyžiadanim všetkých faktúr a plnení od [REDACTED]

[REDACTED], mediálnym monitoringom, vyžiadanim bankových účtov od bankových inštitúcií uvedených v správe Spravodajskej jednotky finančnej polície.

5. Žalobcovia sa v replike vyjadrili k námietke pasívnej legitimitácie a tvrdili, že všetky 3 subjekty (žalovaní 1/ až 3/) sú navzájom prepojené prostredníctvom žalovaného 2/ do takej miery, že by podanie žaloby len voči jednému z nich nezabezpečovalo na strane žalobcov dostatočnú ochranu ich práv a právom chránených záujmov. Poukázali na to, že nepravdivé príspevky ohľadom nich boli zverejňované tak žalovaným 1/, ako aj žalovaným 2/ na ich facebookových profiloch, pričom z vyjadrenia žalovaných vyplýva, že vydavateľom periodickej tlače s názvom „GINN“ je žalovaný 3/. Ďalej mali za to, že žalovaní vo svojom vyjadrení nijakým spôsobom nepreukázali pravdivosť svojich tvrdení ohľadom zapojenia žalobcov do podozrivých bankových operácií a podieľania sa na praní špinavých peňazí. Spochybnili žalovanými predložené dokumenty s hlavičkou Ministerstva vnútra SR, Prezídium Policajného zboru-označené ako „[REDACTED] - odstúpenie informácií“, pretože dokumenty boli bez dátumu a úradnej pečiatky. Pre prípad preukázania pravosti týchto dokumentov za podstatné považovali skutočnosť, že v daných dokumentoch nebol na žiadnom mieste označený právny predchodca žalobcu 1/alebo jeho predstaviteľa ako príjemcovia akýchkoľvek bezhotovostných platieb. Mali za to, že z oboch dokumentov navyše vyplýva, že sa jedná len o odstúpenie informácií ohľadom realizovaných bezhotovostných platieb, pričom tieto informácie boli získané v súvislosti s plnením ohlasovacej povinnosti. Poukázali na to, že v žiadnom z týchto dokumentov nie je konštatované, že by došlo k

legalizácii príjmov z trestnej činnosti akoukoľvek osobou. Žalobcom ďalej nebolo zrejmé, čo mienili žalovaní preukázať rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 2T/215/01 zo dňa 18.3.2002, keďže v ňom na žiadnom mieste nie sú žalobcovia spomínaní. Žalobcovia tak boli toho názoru, že vyjadrenie žalovaných potvrdzuje, že všetky ich tvrdenia a hodnotiace úsudky boli umelo vykonštruované a nemajú akým spôsobom preukázať pravdivosť svojich tvrdení. Vo vzťahu k žalovanými navrhnutými dôkazmi uviedli, že žalovaní bližšie nevysvetlili, aké skutočnosti majú byť nimi preukázané, a preto tieto návrhy považovali za irelevantné. Nakoniec vo vzťahu k zdržovacej žalobe žalobcovia poukázali na to, že ku dňu podania repliky sa na facebookovom profile žalovaného 1/ stále nachádzal príspevok zo dňa 23.10.2015, v ktorom žalovaný 3/ uvádzal, že žalovaný 2/ podal podnet na Slovenskú advokátsku komoru proti žalobcom 2/ a 3/, pretože pochybnými finančnými transakciami so schránkovými spoločnosťami znížili dôstojnosť advokátskeho stavu. Žalobcovia tvrdili, že Slovenská advokátska komora dňa 7.12.2015 odložila sťažnosť žalovaného 2/, pretože ju vyhodnotila ako nedôvodnú. Uviedli, že napriek tejto skutočnosti nebol tento príspevok žalovaného 3/ ku dňu 6.9.2019 stiahnutý, čo podľa nich preukazuje trvanie neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti a dobrej povesti právnickej osoby.

6. Žalovaní v duplike zotrvali na námietke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 1/ a 2/ a uviedli, že prepojenosť subjektov nie je atribútom pasívnej vecnej legitímácie. Popreli tvrdenia žalobcov o tom, že by v predložených dokumentoch z Ministerstva vnútra SR neboli žalobcovia uvedení, a poukázali na to, že sa v jednej zo súdu predložených správ uvádza, že dňa 21.1.2015 bola realizovaná platba vo výške 200 000 eur na podnikateľský účet spoločnosti [REDAKOVANÉ], pričom disponentom na účte je žalobca 3/. Žalovaný 1/ bol presvedčený o pravdivosti svojich výrokov vychádzajúcich z dokumentov Spravodajskej jednotky finančnej polície, pričom v rámci ochrany zdroja tento neprezradil. Žalovaní navrhli vyžiadať kompletnú správu Spravodajskej jednotky finančnej polície k tejto veci, čím mali v záujme preukázať pravdivosť výrokov vo vzťahu ku všetkým žalobcom. Primárne navrhli vykonať dôkaz oboznámením sa s kompletnou správou Spravodajskej jednotky finančnej polície týkajúcej sa osoby [REDAKOVANÉ] a osôb žalobcov, vykonať výsluch [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], z ktorých podľa nich nepochybne vyplynie pravdivosť uvádzaných informácií. Vo vzťahu k zdržovacej žalobe žalovaní trvali na tom, že zásah netrvá.

7. Žalobcovia dňa 06.12.2019 doručili súdu prvej inštancie podanie, ktorým zároveň žiadali o zmenu žaloby s poukazom na skutočnosť, že neoprávnené zásahy žalovaných do osobnostných práv žalobcov 2/ a 3/ a dobrej povesti právneho predchodcu žalobcu 1/ naďalej trvajú, a tie sa stupňujú, čo podľa nich preukazujú konania žalovaných v mesiaci október 2019. Uviedli, že žalovaní pod označením Martin [REDAKOVANÉ]/GINN zverejnili na svojich facebookových profiloch a na portáli www.youtube.com svoje videá a príspevky v dňoch 4.10.2019, 6.10.2019, 8.10.2019, 9.10.2019, 10.10.2019 a 29.10.2019. Príspevok zo dňa 4.10.2019 - Ako dôkaz žalobcovia poukázali na facebookový profil žalovaného 2/ dostupný na [https://www.facebook.com/martin.\[REDAKOVANÉ\].1976](https://www.facebook.com/martin.[REDAKOVANÉ].1976) a tvrdili, že dňa 4.10.2019 bol žalobca 3/ v príspevku žalovaného 2/ označený ako klamár a podvodník, ktorý sa od žalovaných domáha vymazania jeho osobných a bankových informácií a žiada od nich ospravedlnenie. Žalobcovia ďalej uviedli, že sa na stránke https://www.youtube.com/watch?v=7J_lMmg2-68&t=64s nachádza príspevok zo dňa 6.10.201 s názvom „GINN zachránil 40 miliónov eur: Pranie špinavých peňazí“, ktorý obsahuje zvukový záznam z telefonického rozhovoru so žalobcom 3/ uskutočnený v roku 2015 po tom, ako žalovaní zverejnili svoje účelové príspevky o údajnom praní špinavých peňazí. Mali za to, že účelom zverejneného príspevku je navodiť v poslucháčovi mylný dojem o vykonávaní trestnej činnosti žalobcom 3/, najmä o naplnení

skutkovej podstaty trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, pričom napadli aj názov daného príspevku a poukázali na to, že k príspevku bola pripojená aj fotografia žalobcu 3/ tak, aby bola práve osoba žalobcu 3/ spojená u diváka s týmto nadpisom. Dodali, že uvedený zvukový záznam bol zverejnený bez súhlasu žalobcu 3/. Žalobcovia tvrdili, že daný príspevok má ku dňu ich podania, t.j. ku dňu 4.12.2019 vyše štrnásťtisíc vzhliadnutí, pričom predmetné video zverejnené na portáli Youtube bolo zverejnené žalovaným 2/ na jeho facebookovom profile dňa 6.10.2019, ako aj na sociálnych sieťach LinkedIn a Twitter, kde žalovaný 2/ uviedol, že žalobca 3/ „je elitný advokát s elitným napojením na toky schránkových firiem a pranie špinavých peňazí a vzhľadom na to, že zrejme poukázaním žalovaných na jeho aktivity, sa zabránilo vyplateniu 40 miliónov eur zo štátneho rozpočtu“.

Ohľadom príspevku zo dňa 8.10.2019 žalobcovia uviedli, že sa na portáli Youtube zverejnilo video s názvom „Live: [REDAKOVANÉ] a Matúš Gemeš -podivný advokáti na muške GINN“ dostupné zo stránky <https://www.youtube.com/watch?v=zQ2la1JRJ1w&t=1705s>, ktoré malo ku dňu 4.12.2019 vyše 19 000 vzhliadnutí, s tým, že pri zverejnenom videu je zároveň zverejnená fotografia žalobcu 3/. Žalobcovia tvrdili, že zverejnené video obsahuje klamlivé a urážlivé výroky žalovaného 2/, keďže žalovaný 2/ označil žalobcu 3/ za podvodného advokáta, tupca, parazita, špinu, smiešneho advokáta z Banskej Bystrice, sopliaka, ktorý kradne, rabuje na Slovensku, tuneluje eurofondy, a to aj s poukazom na zmluvu medzi právnym predchodcom žalobcu 1/ a [REDAKOVANÉ]. Príspevky zo dňa 9.10.2019 - Žalobcovia ďalej tvrdili, že žalovaný 1/ na svojom facebookovom profile dostupnom na <https://www.facebook.com/ginn.press/posts/1808009929331572/>, zverejnil ďalší príspevok s názvom „Začiatok konca pána Gémeša“ spolu s fotografiou žalobcu 3/ a s textom „Matúš Gemeš - advokát nacucnutý na štátne zdroje vyhlásil vojnu proti GINN a už zazneli z jeho strany aj požiadavky na likvidáciu M. D [REDAKOVANÉ]. Tak na to sa pozrieme“. Poukázali na to, že daný príspevok zdieľal aj žalovaný 2/ na svojom facebookovom profile.

Príspevok zo dňa 10.10.2019 - Podľa žalobcov bolo dňa 10.10.2019 na portáli Youtube zverejnené ďalšie hanlivé video s názvom „Live: Matúš Gemeš, film Zuzanu Piusi a novinky“ dostupný na <https://www.youtube.com/watch?v=XzKJ-pAH1kY&t=1093s>, ktoré malo ku dňu 4.12.2019 vyše 18 000 vzhliadnutí a v ktorom žalovaný 2/ prezentoval urážlivé výroky vo vzťahu k žalobcovi 3/, keď o ňom uviedol, že tuneluje peniaze na Slovensku, je podvodník, arogantný, sprostý, drzý, bezcharakterný, avšak podľa žalovaného 2/ ho v konečnom dôsledku strach a depresie, ktoré prídu, zničia.

Príspevok zo dňa 29.10.2019 - žalobcovia uviedli, že dňa 29.10.2019 bolo opäť na portáli Youtube zverejnené video s názvom „Live: Ideme na súd Tiefenbach a nové info v kauze Gémeš.“ dostupné na <https://www.youtube.com/watch?v=m0slsAbOuqk>, ktoré malo ku dňu 4.12.2019 vyše 16 000 vzhliadnutí a v ktorom žalovaný 2/ zverejnil urážlivé výroky vo vzťahu k žalobcovi 3/, ktorého označil za advokáta, ktorý nosí hada na krku a prepiera peniaze.

Vo vzťahu k vyššie uvedeným príspevkom, ktoré boli dňa 6.10.2019, 8.10.2019, 10.10.2019 a 29.10.2019 zverejnené na portáli Youtube, žalobcovia tvrdili, že žalovaní predmetné videá zdieľali aj prostredníctvom ďalších portálov, a to na stránkach [https://www.facebook.com/martin.\[REDAKOVANÉ\].1976](https://www.facebook.com/martin.[REDAKOVANÉ].1976), [https://www.facebook.com/martin.\[REDAKOVANÉ\]](https://www.facebook.com/martin.[REDAKOVANÉ]), <https://www.facebook.com/ginn.press/>, [https://www.instagram.com/martin.\[REDAKOVANÉ\].1976/?hl=sk](https://www.instagram.com/martin.[REDAKOVANÉ].1976/?hl=sk), [https://vk.com/martin.\[REDAKOVANÉ\]](https://vk.com/martin.[REDAKOVANÉ]), <https://vk.com/ginn.press>, <https://www.ginn.press/>, [https://www.linkedin.com/in/\[REDAKOVANÉ\]/detail/recent-activity/](https://www.linkedin.com/in/[REDAKOVANÉ]/detail/recent-activity/), [https://twitter.com/martin\[REDAKOVANÉ\]](https://twitter.com/martin[REDAKOVANÉ]).

Žalobcovia naďalej dôrazne odmietali a vylučovali spájanie ich osôb s negatívnymi činnosťami, o ktorých sa vyjadrovali žalovaní. Mali za to, že všetky výroky žalovaného 2/ o spájaní žalobcov a osobitne žalobcu 3/ s nekalým konaním, sú len jeho vlastné výmysly, ktoré

nepodložil dôkazmi, ani faktami, a chce z nich umelo vytvoriť akúsi kauzu za účelom zvýšenia svojej sledovanosti. Zverejnenie vyššie citovaných príspevkov zo strany žalovaných, ku ktorým boli pripojené fotografie žalobcu 3/, žalobcovia hodnotili ako premyslené a ciele konanie žalovaného 2/ zamerané predovšetkým voči žalobcovi 3/ za účelom hrubo a urážlivo poškodiť jeho dobré meno a tým aj dobrú povesť právneho predchodcu žalobcu 1/. Žalobcovia boli toho názoru, že výroky žalovaného 2/ adresované na žalobcu 3/ nemajú nič spoločné s nestrannosťou, vyváženosťou a objektivitou nevyhnutnou pre výkon spravodajstva, považovali ich za rozporné s novinárskou etikou, za urážlivé, dehonestujúce a vytvárajúce dojem o vykonávaní akejkoľvek trestnej činnosti žalobcom 3/. Podľa žalobcov výroky žalovaného 2/ spochybňujú odbornosť žalobcu 3/ ako advokáta a odbornosť celej advokátskej kancelárie. Tvrdili, že žalovaný 2/ bez toho, aby poznal akékoľvek výstupy ich práce a bez toho, aby disponoval akýmkoľvek dôkazmi, konštatuje, že právne služby poskytované žalobcami pre [REDAKOVANÉ] SR sú zbytočné, nasimulované, pričom tvrdili, že sa žalovaný 2/ snaží navodiť dojem, že tieto sú poskytované za účelom kradnutia peňazí daňových poplatníkov a zabezpečenia luxusného života pre žalobcov. Vzhľadom na vysoký počet vzhladnutí jednotlivých videí mali za zrejmé, že príspevky žalovaných sú spôsobilé veľmi vážnym spôsobom poškodiť dobré meno žalobcu 3/ a dobrú povesť právneho predchodcu žalobcu 1/. Uviedli, že sa o zverejnení príspevkov dozvedeli od iných kolegov advokátov a upozorňovali ich na ne aj vlastní klienti. Podľa žalobcov konanie žalovaného 2/ voči nim je spôsobilé cieľným spôsobom ovplyvniť aj mienku širšej verejnosti, čo podľa nich dokazuje príspevok žalovaného 2/ zo dňa 14.10.2019 na sociálnej sieti Facebook, v ktorom žalovaný 2/ uviedol, že stretol svoju podporovateľku, ktorá mu poskytla finančné prostriedky aj v mene švajčiarsky frank, ak by sa chcel ísť pozrieť na kauzu Gémeš do Lichtenštajnska.

8. Žalovaní sa k návrhu na zmenu žaloby a k podaniu žalobcov zo dňa 04.12.2019 nevyjadřili.

9. Súd prvej inštancie uznesením sp.zn. 14C/264/2015 zo dňa 25.11.2020 rozhodol o pokračovaní v konaní na strane žalobcu 1/ so spoločnosťou Advocatur Gémeš, Filipová & Partner AG, Städtle 17, Vaduz 9490, Lichtenštajnské kniežatstvo, reg. č.: FL - 0002.539.075-9, konajúcou na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky BOOM & SMART Slovakia, IČO: 53 096 428, Dolná 6A, Banská Bystrica, a to z dôvodu zániku právneho predchodcu žalobcu 1/ cezhraničným zlúčením. Následne uznesením sp.zn. 14C/264/2015 zo dňa 18.12.2020 pripustil zmenu žaloby.

Vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými do spisu a ostatným obsahom spisu a na základe takto vykonaného dokazovania ustálil skutkový a právny stav veci.

10. Zo žiadosti [REDAKOVANÉ] o písomné vyjadrenie zo dňa 2.11.2015 adresovanej právnenému predchodcovi žalobcu 1/ zistil, že právny predchodca žalobcu 1/ zastupoval predmetné ministerstvo v súdnom spore na základe realizačnej zmluvy uzatvorenej podľa zmluvy o poskytovaní právnych služieb z 13.1.2014. Dňa 23.9.2015 bolo ministerstvo oslovené občianskym združením GINN (žalovaným 3/) vo veci pripravovaného článku o advokátskej kancelárii AKMG z Banskej Bystrice a o dvoch advokátoch tejto kancelárie - žalobkyňi 2/ a žalobcovi 3/. Ministerstvo bolo požiadané o zodpovedanie otázok súvisiacich s realizačnou zmluvou, zároveň v žiadosti žalovaného 3/ bol uvedený odkaz na profil na sociálnej sieti Facebook <https://www.facebook.com/ginn.press> s informáciami údajne súvisiacimi s advokátskou kanceláriou a žalobcom 3/, na ktorom bol zverejnený aj dokument Národnej kriminálnej agentúry a ďalšie veľmi závažné tvrdenia ohľadom údajného podozrenia z prania špinavých peňazí. Ministerstvo žiadalo právneho predchodcu žalobcu 1/ o

vyjadrenie a stanovisko k týmto informáciám a skutočnostiam predovšetkým z hľadiska ich relevantnosti a objektívnosti. [REDACTED]

listom zo dňa 15.10.2015 žiadalo žalobcu 3/ ako konateľa právneho predchodcu žalobcu 1/ a ako právneho zástupcu ministerstva na základe realizačnej zmluvy k zmluve o poskytovaní právnych služieb, o poskytnutie vysvetlenia vo vzťahu k dopytu žalovaného 2/ a žalovaného 3/, ako aj vo vzťahu k informáciám prezentovaným na sociálnych sieťach ohľadom spoločnosti AKMG s.r.o. Z emailovej správy žalovaného 2/ a 3/ zo dňa 23.9.2015 adresovanej predmetnému ministerstvu vyplýva, že žalovaní pripravovali článok o advokátskej kancelárii AKMG z Banskej Bystrice a o dvoch advokátoch tejto kancelárie, t.j. žalobkyni 2/ a žalobcovi 3/ s poukazom na dokument Národnej kriminálnej agentúry, v zmysle ktorej žalobcovia boli zapojení do podozrivých bankových operácií. Žalovaní s odkazom na ich profil na sociálnej sieti Facebook uviedli, že niektoré informácie o tomto prípade už zverejnili. Listami zo dňa 21.10.2015 a 9.11.2015 právny predchodca žalobcu 1/ reagoval na žiadosť [REDACTED], v ktorých poprel pravdivosť tvrdení žalovaných, dôrazne odmietol akékoľvek spájanie žalobcov s činnosťami popisovanými žalovaným 2/ a vylúčil, že by sa žalobcovia akýmkoľvek spôsobom podieľali na podozrivých bankových operáciách a praní špinavých peňazí. Tvrdenia žalovaných považoval za nepravdivé a hrubo zavádzajúce verejnosť. Mal za to, že jediným cieľom žalovaných bolo poškodiť dobré meno a povesť advokátskej kancelárie AKMG, s.r.o. a jej predstaviteľov. Slovenská advokátska komora listom zo dňa 30.10.2015 vyzvala žalobkyňu 2/ a žalobcu 3/ na vyjadrenie sa k sťažnosti žalovaného 2/ zo dňa 23.10.2015. Z prílohy predmetnej výzvy Slovenskej advokátskej komory vyplýva, že žalovaný 2/ podal podnet na začatie disciplinárneho konania voči žalobkyni 2/ a žalobcovi 3/, pretože sa zapojili do obchodovania so schránkovými spoločnosťami tak, že na účet advokátskej spoločnosti AKMG, s.r.o. si nechali zaslať čiastku 200 000 eur od schránkových spoločností v snahe vyhnúť sa daňovej povinnosti a zatajiť príjem z poskytovania právnych služieb, a tak poškodiť štátny rozpočet Slovenskej republiky, pričom v mene schránkovej spoločnosti konal [REDACTED], ktorý bol právoplatne odsúdený za majetkovú trestnú činnosť. Z predmetného podnetu vyplýva, že tieto finančné transakcie banka vyhodnotila ako podozrivé a podala hlásenie Spravodajskej jednotke finančnej polície. Žalovaný 2/ tvrdil, že žalobca 3/ síce poprel tieto transakcie, pričom však podľa žalovaného 2/ sú spoľahlivo preukázané dokladmi z NAKA, a tak mal za to, že žalobca 3/ uviedol nepravdivé informácie. Žalobcovia 2/ a 3/ listom zo dňa 6.11.2015 odpovedali na žiadosť Slovenskej advokátskej komory. Dôrazne odmietali akékoľvek spájanie ich osôb a aj advokátskej kancelárie AKMG, s.r.o. s činnosťami popisovanými žalovaným 2/, vylúčili, že by sa ako konatelia advokátskej kancelárie AKMG, s.r.o. alebo ako advokáti fyzické osoby zapojili do obchodovania so schránkovými spoločnosťami s cieľom vyhnúť sa daňovej povinnosti a zatajiť príjem z poskytovaných právnych služieb. Poukázali na to, že dňa 17.9.2015 bola na sociálnej sieti Facebook na profile pod názvom GINN a na profile žalovaného 2/ zverejnená mimoriadna správa ohľadom žalobcov o tom, že sú zapletení do siete, kde sa perú špinavé peniaze. Rovnako poukázali na email žalovaných zo dňa 18.9.2015 adresovaný právnomu predchodcovi žalobcu 1/ a na odpoveď žalobcov, podľa ktorej informácie dotazované žalovaným 2/ a zverejnené na facebookovom profile GINN sú nepravdivé. Žalobcovia poukázali na výpis z bankového účtu AKMG, s.r.o., ktorý mal preukázať, že transakcia vo výške 200 000 eur popisovaná žalovaným 2/ v emaily zo dňa 18.9.2015 sa na ich bankovom účte neuskutočnila a jednoznačne z výpisu vyplýva, že v uvedený deň nebola na ich bankovom účte realizovaná žiadna kreditná ani debetná operácia. Uvedené zdôraznili aj vo vzťahu k spoločnosti [REDACTED] a tvrdili, že sa ani na účte predmetnej spoločnosti neuskutočnila žiadna banková transakcia uvádzaná žalovaným 2/. Za zavádzajúcu považovali aj informáciu zverejnenú na facebookovom profile žalovaného 1/, v

mene ktorého koná žalovaný 2/, z ktorého obsahu vyplýva, že minister [REDACTED] dal žalobcovi 3/ sumu 40 000 000 eur za právne služby. Žalobcovia tvrdili, že ich advokátska kancelária AKMG, s.r.o. má uzatvorenú Rámcovú zmluvu na poskytovanie právnych služieb, avšak ku dňu 6.11.2015 neposkytli pre rezort [REDACTED] žiadne právne služby, teda nedostali žiadnu odmenu. Podľa žalobcov z uvedených skutočností vyplýva, že žalovaní neuviedli jedinou relevantnú a pravdivú informáciu. Spájanie osôb žalobcov 2/ a 3/ s konaním akejkoľvek pochybnéj advokátskej kancelárie, ktorá perie špinavé peniaze a obchoduje so schránkovými spoločnosťami, aby sa vyhla daňovým povinnostiam, považovali za nepravdivé a hrubo zavádzajúce verejnosť s cieľom poškodiť dobré meno a povesť advokátskej kancelárie AKMG, s.r.o. a poškodiť žalobcov 2/ a 3/ ako advokátov. [REDACTED]

[REDACTED] reagovalo na žiadosť žalovaného 2/ a 3/ vo veci pripravovaného článku o advokátskej kancelárii AKMG z Banskej Bystrice a o dvoch advokátoch tejto kancelárie - žalobkyňi 2/ a žalobcovi 3/, ktorí podľa žalovaných boli zapojení do podozrivých bankových operácií, pričom žalovaní poukázali na už zverejnené informácie na sociálnej sieti Facebook. Zo stanoviska [REDACTED] vyplýva, že so spoločnosťou AKMG, s.r.o. má uzatvorenú zmluvu o poskytovaní právnych služieb, ktorá je zverejnená v centrálnom registri zmlúv SR s účinnosťou od 24.4.2015, pričom advokátskej kancelárii bola zaplatená zatiaľ len jedna faktúra vo výške 1 112,24 eur, čo je rovnako zverejnené na webovej stránke [REDACTED]. Emailom zo dňa 18.9.2015 žalovaní žiadali právneho predchodcu žalobcu 1/ o poskytnutie informácií pred vydaním článku o praní špinavých peňazí. Žalobkyňa 2/ sa mala vyjadriť k platbe 200 000 eur, ktorá bola pripísaná na účet advokátskej kancelárie AKMG dňa 25.7. 2015 od spoločnosti [REDACTED]. Žalobca 3/ sa mal vyjadriť k sume 200 000 eur, ktorá bola pripísaná na účet spoločnosti [REDACTED] dňa 21.1.2015, ktorej disponentom bol žalobca 3/. Zároveň žalobcovia 2/ a 3/ mali uviesť, ako sú zapojení do systému prania špinavých peňazí. Žalovaní podľa uvedeného emailu finalizovali zverejnenie bankových transakcií, ktoré súviseli aj s advokátskou kanceláriou žalobcov. Právny predchodca žalobcu 1/ prostredníctvom žalobcu 3/ reagoval na predmetný email dňa 18.9.2015 tak, že poprel pravdivosť informácií uvedených v emaily žalovaných a aj na facebookovom profile žalovaného 1/, zároveň mal za to, že tieto informácie sú účelové a sledujú za cieľ hrubo zavádzať verejnosť a poškodiť dobrú povesť žalobcov a advokátskej kancelárie. Zároveň vyzval žalovaných, aby sa zdržali akéhokoľvek konania, ktorým by šíрили nepravdivé a zavádzajúce tvrdenia a vyzval ich na odstránenie fotografie žalobcu 3/ z facebookového profilu žalovaného 1/. Z listu [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] zo dňa 30.7.2015 s označením „[REDACTED] - odstúpenie informácie“ súd zistil, že finančná spravodajská jednotka NAKA P PZ v rámci svojej činnosti získala informácie k 4 subjektom - ALLMOND LLC, Longstand Invest LLC, LABASTREX SERVICES LIMITED, TRADEFORM FINANCE LIMITED, a to vo vzťahu k platbám vo vyššom objeme, pričom informácie boli odstúpené v zmysle zákona č. 297/2008 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmu z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu k ďalšiemu služobnému využitiu, pretože dané informácie vykazovali zvýšenú mieru rizika legalizácie príjmu z trestnej činnosti, resp. daňových únikov. Predmetné informácie boli získané plnením ohlasovacej povinnosti a zároveň bol každý, kto sa oboznámil s týmito informáciami, povinný zachovávať mlčanlivosť. Z predmetného listu vyplýva, že dňa 25.6.2015 mala byť na účet právneho predchodcu žalobcu 1/, ktorého disponentom bola žalobkyňa 2/, pripísaná suma vo výške 200 000 eur. Z listu [REDACTED]

[REDACTED] zo dňa 14.04.2015 s označením „[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] - odstúpenie informácie“ súd zistil, že finančná spravodajská jednotka NAKA P PZ v rámci svojej činnosti získala informácie k 4 subjektom - ALLMOND LLC, Longstand Invest LLC, GABROS s.r.o. a LABASTREX SERVICES

LIMITED, a to vo vzťahu k platbám vo vyššom objeme, pričom informácie boli odstúpené v zmysle zákona č. 297/2008 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmu z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu k ďalšiemu služobnému využitiu, pretože dané informácie vykazovali zvýšenú mieru rizika legalizácie príjmu z trestnej činnosti, resp. daňových únikov. Predmetné informácie boli získané plnením ohlasovacej povinnosti a zároveň bol každý, kto sa oboznámil s týmito informáciami, povinný zachovávať mlčanlivosť. Z predmetného listu vyplýva, že dňa 21.01.2015 mala byť na účet spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ktorého disponentom bol žalobca 3/, pripísaná suma vo výške 200 000 eur. Z listu [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zo dňa 15.01.2015 s označením „[REDAKOVANÉ] - odstúpenie informácie“ vyplýva, že finančná spravodajská jednotka NAKA P PZ v rámci svojej činnosti získala informácie k 2 subjektom - ALLMOND LLC, Longstand Invest LLC, a to vo vzťahu k platbám vo vyššom objeme, pričom informácie boli odstúpené v zmysle zákona č. 297/2008 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmu z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu k ďalšiemu služobnému využitiu, pretože dané informácie vykazovali zvýšenú mieru rizika legalizácie príjmu z trestnej činnosti, resp. daňových únikov. Predmetné informácie boli získané plnením ohlasovacej povinnosti a zároveň bol každý, kto sa oboznámil s týmito informáciami, povinný zachovávať mlčanlivosť. V predmetnom liste žalobcovia neboli spomenutí. Z výpisu z účtu spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vyplýva, že predmetná spoločnosť v dňoch 20.01.2015 a 21.01.2015 neprijala žiadne finančné prostriedky, zostatok na účte bol vo výške 1 719,43 eur. Z výpisu z účtu právneho predchodcu žalobcu 1/ súd zistil, že v dňoch 24.07.2015 a 25.07.2015 nebola realizovaná žiadna finančná transakcia. Uvedené listinné dôkazy boli predložené ako príloha k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I sp.zn. 20C/226/2015. Rovnako slúžili ako dôkaz k vyjadreniu žalobcov adresovanému Slovenskej advokátskej komore.

Z uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 77Ek/2264/2019 zo dňa 26.3.2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.4.2021, súd prvej inštancie zistil, že sa v prospech oprávnených - žalobcov 1/ až 3/ vedie exekučné konanie proti povinným - žalovaným 1/ až 3/ na základe exekučného titulu - uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 20C/226/2015 zo dňa 14.10.2015, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie. Návrh povinných na zastavenie exekúcie bol zamietnutý.

11. Po právnej stránke vychádzal z ustanovení § 11, § 12 ods. 1, 2, 3, § 13 ods. 1, § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, čl. 19 ods. 1 a 2, 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy SR.

12. Z vykonaného dokazovania zistil a medzi stranami sporu nemal za sporné, že žalovaní 1/ až 3/ postupne od 17.9.2015 zverejňovali o právnom predchodcovi žalobcu 1/ a žalobcoch 2/ a 3/ príspevky ohľadom tvrdenej legalizácie príjmov z trestnej činnosti na internetových stránkach Facebook, Instagram, Youtube, Twitter, VKontakte, LinkedIn a www.ginn.press tak, ako to žalobcovia uviedli v žalobe (v znení jej zmeny). Žalobcovia sa domáhali ochrany osobnosti (žalobcovia 2/ a 3/) a dobrej povesti právnickej osoby (žalobca 1/) využitím zdržovacej žaloby, negatívnej žaloby a satisfakčnej žaloby, tvrdiac, že žalovaní prostredníctvom príspevkov zverejnených na internete zasiahli do ich osobnostných práv, znížili ich dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti, zasiahli do ich bezúhonnosti a cti, keď ich nepravdivo označili za páchatel'ov trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti, zároveň sa domáhali odstránenia všetkých príspevkov zverejnených žalovanými, ktoré spájali žalobcov s podieľaním sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti, a v neposlednom rade sa domáhali nepeňažnej satisfakcie vo forme súkromného písomného ospravedlnenia, ktoré žiadali zaslať na adresu ich právneho zástupcu. Žalovaní nespochybnili existenciu

jednotlivých príspevkov uvedených v žalobe, ani ich obsah, práve naopak, zotrvali na pravdivosti v nich uvedených informácií. Namietali nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/ a 2/ a za účelom dokázania ich tvrdenia o prání špinavých peňazí žalobcami navrhli vykonať dokazovanie.

Z výpisu z obchodného registra zistil, že právny predchodca žalobcu 1/ bola právnická osoba, ktorá existovala od 04.07.2007 do 07.07.2020 a jej jediným predmetom činnosti bolo poskytovanie právnych služieb. Spoločníkmi a zároveň konateľmi právnickej osoby boli žalobcovia 2/ a 3/, ktorí sú advokátmi. V dôsledku cezhraničného zlúčenia právneho predchodcu žalobcu 1/ v priebehu konania pokračoval s jeho právnym nástupcom, keď mal za to, že dobrá povest', ochrany ktorej sa domáhal, sleduje osud právnickej osoby a prechádza s podstatou právnickej osoby na právneho nástupcu. Ohľadom žalovaných zistil, že žalovaný 1/ je občianskym združením evidovaným Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky v registri občianskych združení, ktoré vzniklo dňa 12.12.2014 a jeho predsedom je žalovaný 2/ od 15.12.2014. Z webovej stránky www.ginn.press vyplýva, že ide o portál, ktorý je určený pre investigatívnu žurnalistiku, ochranu verejného záujmu a boj proti korupcii. Žalovaný 2/ podľa verejne dostupných zdrojov je podnikateľom, novinárom a youtuberom, pričom má zároveň vytvorený účet na sociálnej sieti Facebook s názvom „Martin ██████-Martin ██████ (predtým „Martin ██████ 1976“) a „Martin D█████“ s počtom sledovateľov stránky vyše 20 000. Žalovaný 3/ je občianskym združením evidovaným Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, ktoré vzniklo v roku 2007 a jeho predsedom je žalovaný 2/. Okrem toho je vydavateľom periodickej tlače s názvom GINN.PRESS s dátumom začiatku vydávania periodickej tlače od 31.01.2019. Na sociálnej sieti Facebook je vytvorený účet s názvom „GINN“ s počtom sledovateľov stránky približne 26-tisíc.

13. K vznesenej námietke žalovanými o nedostatku ich pasívnej legitímácie, keď tvrdili, že pasívne legitímovaným môže byť jedine žalovaný 3/, ktorý jediný je vydavateľom periodickej tlače s názvom „GINN“ a prevádzkuje aj profil „GINN“ na Facebooku, kým žalovaný 2/ vykonáva novinársku činnosť v rámci periodika a portálu „GINN“, súd prvej inštancie vyvodil, že vzhľadom na to, že žalovaný 2/ je predsedom oboch občianskych združení, teda žalovaných 1/ a 3/, pričom riadiť občianske združenie, či založiť profil na sociálnych sieťach spadá pod možnosti fyzickej osoby, považoval za zrejmé vzájomné prepojenie všetkých žalovaných. Okrem toho už samotná skutočnosť, že na jednotlivých sociálnych sieťach vystupujú viaceré profily s názvami „GINN.PRESS“, „Martin ██████“ či „GINN“, ktorých existenciu žalovaní nesporevali, potvrdzuje existenciu a aktívnu účasť všetkých žalovaných na zverejňovaní príspevkov o žalobcoch. Z účtu vytvoreného na sociálnej sieti Facebook s názvom „Martin ██████“ a „Martin ██████ - Martin ██████“ vyplýva, že ide o fyzickú osobu, novinára, zakladateľa občianskeho združenia GINN.PRESS, pričom sa na danom účte nachádza odkaz na všetky ďalšie profily žalovaného 2/ (Twitter, Instagram, Youtube, VK). Z účtu vytvoreného na sociálnej sieti Facebook s názvom „GINN (@ginn.press)“ vyplýva, že ide o občianske združenie pre ochranu verejného záujmu, ktoré je zároveň zapojené do novinárskej siete, pričom sa na danom účte nachádza odkaz na internetovú stránku ginn.press, ako aj na ďalšie účty na sociálnych sieťach (Youtube - GINNmedia, Twitter, LinkedIn, Instagram, VK). Pretože v rámci uvedeného účtu vystupuje tak žalovaný 1/, ako aj žalovaný 3/, mal za preukázanú pasívnu vecnú legitímáciu týchto žalovaných. Poznamenal, že síce žalovaní poukázali na to, že vydavateľom periodickej tlače s názvom „GINN.PRESS“ je len žalovaný 3/, voči ktorému mala žaloba smerovať, v zmysle zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve sa za periodickú tlač považujú noviny, časopisy, iná tlač, žalovaní zverejňovali a rozširovali informácie o žalobcoch prostredníctvom internetu. Na základe uvedeného nemal pochybnosti o tom, že účty na sociálnej sieti Facebook (GINN @ginn.press, Martin ██████ - Martin ██████ predtým

„Martin █████ 1976“ a Martin █████ sú v plnej dispozícii žalovaných, najmä žalovaného 2/, ktorý je štatutárnym orgánom aj žalovaného 1/, aj žalovaného 3/. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/2837/2004 z 27.09.2005, podľa ktorého pri určení subjektu, na ktorý dopadajú sankcie v zmysle ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka v prípadoch, ak bol neoprávnený zásah osobnosti spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou, či inou fyzickou osobou na činnosti tejto právnickej alebo inej fyzickej osoby, je potrebné vychádzať zo zásady, že tieto občianskoprávne sankcie podľa ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka postihujú s použitím analógie (§ 420 ods. 2 v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka) práve samotnú právnickú či fyzickú osobu, ktorej sa takýto neoprávnený zásah pripočíta.

14. Konštatoval, že predmetom tohto sporu je ochrana osobnosti a dobrej povesti právnickej osoby. Právny poriadok Slovenskej republiky priznáva každej fyzickej osobe tzv. osobnostné práva spočívajúce v možnosti v súlade so svojou vôľou rozvíjať a napĺňať svoje materiálne a duševné potreby, uplatňovať sa v súkromí alebo verejne, v spoločnosti, pracovne či v rodine so svojou jedinečnou osobnosťou voči ostatným subjektom s rovnakými osobnostnými právami. Tieto práva sú právnym poriadkom nielen uznané, ale aj chránené pred neoprávnenými zásahmi. Právo na ochranu osobnosti, ako základné ľudské právo, je garantované článkom 19 Ústavy SR, pričom podrobnejšie je tento článok vykonaný ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Dobrá povesť je právnou kategóriou, abstraktným pojmom, keďže slovenský právny poriadok neobsahuje zákonnú definíciu dobrého mena a povesti právnickej osoby. Ide o súbor určitých kvalitatívnych vlastností právnickej osoby, ktoré sú s ňou bezprostredne spojené a tvoria jej celkový obraz v očiach spoločnosti. Právnická osoba má dobrú povesť od okamihu svojho vzniku. Dobrou povestou preto disponuje každá právnická osoba bez ohľadu na to, či ide o globálnu korporáciu alebo o neziskovú organizáciu (vid' Števček a kolektív: Občiansky zákonník I, r. 2015, Nakladateľstvo C. H. Beck, 2015). Ochrana dobrej povesti právnickej osoby je v praktickej rovine spájaná s právnickou osobou prostredníctvom jej názvu alebo obchodného mena. Právo k obchodnému menu, s ktorým nevyhnutne súvisí právo na ochranu dobrej povesti právnickej osoby, zaraďuje právna teória medzi práva priemyselného vlastníctva. Podľa čl. 8 Parížskeho dohovoru na ochranu priemyselného vlastníctva z 20. marca 1885 je obchodné meno chránené vo všetkých únijských krajinách bez toho, že by ho bolo treba prihlasovať alebo zapisovať; nerozhoduje, či je, alebo nie je časťou továrenskej alebo obchodnej známky (vid' rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Ndob/12/2020). Na druhej strane vo vzťahu k týmto právam je sloboda prejavu, ktorá rovnako požíva ústavnú ochranu. Výkon slobody prejavu však zahŕňa aj povinnosti a zodpovednosť, pričom môže byť obmedzený na základe zákona, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu povesti alebo práv iných. Pokiaľ žalovaní tvrdili, že ide o výkon publikačnej činnosti novinára, tá je vo svojej podstate výkonom práva na slobodu prejavu zaručeného článkom 26 ods. 1 Ústavy SR a ďalej precizovaného v článku 26 ods. 2 veta prvá Ústavy SR tak, že každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Právo na slobodu prejavu je v Ústave SR uvedené na prvom mieste medzi politickými právami, pričom práve slobodný výkon tohto práva je nevyhnutným predpokladom pre realizáciu všetkých ostatných politických práv. Existencia demokratického a právneho štátu nie je mysliteľná bez právnym poriadkom nielen formálne garantovanej, ale aj orgánmi aplikácie práva reálne chránenej slobody prejavu, ktorá je v praxi skutočne v širokej miere nerušene realizovaná.

Právo na ochranu osobnosti, ako aj právo na slobodu prejavu sú garantované ústavou, preto majú z tohto hľadiska rovnakú právnu silu. Kolízia rovnocenných práv vedie k tomu, že ak nemožno zachovať maximum z oboch práv, jedno z nich musí v konkrétnom prípade

ustúpiť druhému. V prípade vzniku sporu je úlohou súdu dôsledne vyvažovať tieto práva a s ohľadom na osobitosti konkrétneho prípadu poskytnúť ochranu jednému z týchto vzájomne kolidujúcich práv. Právo na slobodu prejavu podlieha v zmysle článku 26 ods. 4 Ústavy SR zákonným limitáciám, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR a ESLP boli vymedzené hranice práva na ochranu osobnosti, a to v záujme ochrany demokratického zriadenia tak, aby sa právo na ochranu osobnosti nestalo prekážkou v demokratickej spoločnosti nevyhnutnej informovanosti verejnosti o záležitostiach verejného záujmu aj v prípadoch, ak sa tieto informácie týkajú konkrétnych osôb. Na tomto mieste treba zdôrazniť, že sloboda prejavu platí nielen pre „informácie“ alebo „myšlienky“ prijímané priaznivo alebo považované za neškodné, ale tiež pre tie, ktoré sú nepríjemné, šokujúce alebo znepokojujúce (rozsudok ESLP vo veci Lingens proti Rakúsku zo dňa 8. júla 1986).

Predpokladmi úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je skutočnosť, že a) došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti, b) tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach, c) medzi konaním neoprávneného zasahujúceho subjektu a vzniknutou nemajetkovou ujmu je vzťah príčinnej súvislosti. Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne (kumulatívne). Esenciálnou zákonnou hmotnoprávnou podmienkou (*conditio sine qua non*) pre vznik osobitných občianskoprávných sankcií v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka je teda aj objektívna spôsobilosť zásahu vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo čo i len ohrození osobnosti fyzickej osoby; tento znak je daný, ak zásah do cti alebo dôstojnosti fyzickej osoby je v konkrétnom prípade objektívne so zreteľom na všetky okolnosti prípadu spôsobilý ohroziť uvedené chránené hodnoty ľudskej osobnosti. Pri konštrukcii, ktorá bola zvolená v ustanovení § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka nie je významná subjektívna stránka, teda to, ako určitá fyzická osoba zo svojich subjektívnych hľadísk vníma určité konanie a jeho dôsledky. V tejto súvislosti hodno vysvetliť, že objektívne spôsobilé zasiahnuť do chránených osobnostných práv je také konanie, ktorého dôsledky by v rovnakej situácii negatívne pôsobili na každú inú fyzickú osobu ako nebezpečenstvo zníženia jej vážnosti u spoluobčanov a tým aj nebezpečenstvo nepriaznivého ovplyvnenia jej uplatnenia v spoločnosti. Vzhľadom na to, že právna úprava ochrany osobnosti je založená na objektívnom princípe, nevyžaduje sa, aby na strane pôvodcu zásahu existoval úmysel priamy alebo nepriamy, alebo nedbanlivosť či už vedomá alebo nevedomá. V dôsledku toho môže byť uvedený znak daný aj v prípade mimovoľného konania alebo konania zo žartu a napokon aj konania v dobrej viere, pri ktorom si konajúci neuvedomuje objektívnu spôsobilosť svojho konania zasiahnuť do osobnosti inej fyzickej osoby (napríklad aj vtedy, ak je osobne presvedčený o pravdivosti ním prednesených nepravdivých skutkových tvrdení o niekom inom). K porušeniu práva na česť môže dôjsť nepravdivými skutkovými tvrdeniami difamačného charakteru, ako aj zverejnením neprípustných hodnotiacich úsudkov o určitej osobe. V prípade, ak sú v kritike na charakterizovanie určitých javov a osôb použité výrazy, ktorých miera expresivity je v značnom nepomere k cieľu kritiky, resp. ak je obsah kritiky neprimeraný posudzovanému konaniu kritizovaného a vyplýva z nich úmysel znevážiť, či uraziť kritizovanú osobu (tzv. intenzívny exces), ide o neprimeranú kritiku, ktorá je spôsobilá zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti (viď rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/222/2019). Taktiež, pokiaľ ide o ochranu dobrej povesti právnickej osoby, podľa doktrínalnej a judikatúrnej ustálených a dlhodobo akceptovaných názorov (napr. Fekete, I.: Občiansky zákonník I. Veľký komentár. Bratislava, EUROKÓDEX 2011, str. 164; Devátý, S., Toman, P.: Ochrana dobrej povesti a názvu právnických osob. Linde, Praha, 1999, str. 41 a 43; rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Fressoz a Roire proti Francúzsku z 21.1.1999; nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 211/08 z 18. septembra

2008; uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. 9. 2009, sp. zn. 4 Cdo 212/2007; rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2011, sp. zn. 1 Cdo 113/2009; rozsudok Najvyššieho súdu SR z 20.03.2007, sp.zn. 5Cdo/180/2007), je každé nepravdivé tvrdenie a neprimeraný hodnotiaci úsudok považovaný za neoprávnený zásah do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby, za predpokladu, že je objektívne spôsobilé privodiť ujmu na dobrej povesti právnickej osoby, t.j. postačuje, že nepravdivé tvrdenie alebo neoprávnená kritika má difamačný charakter negatívne pôsobiaci na dobrú povesť právnickej osoby (tzv. znevažujúci dojem). Táto právna konštrukcia tzv. objektívnej spôsobilosti privodiť ujmu na dobrej povesti (tzv. potencialita ujmy) je založená na premise, že vznik skutočnej ujmy by bolo v drvivej väčšine prípadov objektívne nemožné preukázať vzhľadom na imateriálny a abstraktný charakter práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby.

15. Pokiaľ ide o príspevky, či videá žalovaných, zverejnené na internetových stránkach uvedených vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia, pričom jednoznačne ide o účty na internetovej stránke www.ginn.press a sociálnych sieťach, ktoré sú pod kontrolou žalovaných, sa súd prvej inštancie stotožnil s argumentáciou žalobcov, že príspevky a videá majú útočnú povahu s cieľom vyvolávať a podnecovať silné negatívne emócie voči žalobcom, pričom v nich v prevažnej miere absentuje racionálna argumentácia. Konštatoval, že v tomto prípade proti sebe stoja dve ústavou chránené práva, a to právo fyzickej osoby na ochranu svojej osobnosti, vrátane občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, resp. právo na ochranu dobrej povesti právnickej osoby, a politické právo na slobodu prejavu. Pri rozhodovaní vyvažoval tieto proti sebe stojace ústavné práva a zároveň proporcionalitu zásahu do politického práva žalovaných na slobodu prejavu a dospel k záveru, že žalovaní hrubo a zároveň bez uvedenia faktického základu, prípadne relevantného dôkazu zasiahli do osobnostných práv žalobcov, ako aj dobrej povesti právnickej osoby, a preto tu bola daná potreba súdnej ingerencie. Výroky žalovaných, v ktorých obviňujú žalobcov z prania špinavých peňazí a obsahujú iné hanlivé obvinenia, pri ktorých je evidentná snaha žalovaných o vyvolanie silných negatívnych emócií u ich priaznivcov voči žalobcom, nie sú podľa súdu prvej inštancie obhájitelné slobodou prejavu, keďže v nich absentuje vecná, racionálna argumentácia, prípadne akákoľvek snaha o vysvetlenie a preukázanie tvrdených skutočností. Mal za preukázané, že ujma hroziaca žalobcom v súvislosti s vyjadreniami žalovaných je bezprostredná a konkrétna, pričom si uvedomoval judikovanú vyššiu mieru potenciálneho znášania porušení osobnostných práv žalobcov v súvislosti s výkonom ich verejnej funkcie. Z vyššie uvedeného vyvodil záver, že nároky na primeranosť prezentovaných tvrdení a nároky na verifikáciu pravdivosti výrokov sú u žalovaných vyššie, ako u bežných občanov, a to ako z dôvodu ich spoločenského postavenia, tak z dôvodu ich značného vplyvu na široké masy prostredníctvom sociálnej siete (viď napríklad rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. I. ÚS 453/03). Z napadnutých príspevkov a videí žalovaných súd prvej inštancie zároveň zistil, že podstatnú časť príspevkov žalovaní neformulovali ako hodnotiace úsudky, ale ako fakty, ktoré však požívajú menšiu mieru ochrany, keďže je ich pravdivosť overiteľná (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR č.k. 73/2015-35). Difamačný prejav, koncipovaný prevažne ako faktické tvrdenia, z ktorých sa mnohé preukázateľne nezakladajú na pravde, a ktorého cieľom je pravdepodobne dehonestácia verejne činnej osoby, nemôže požívať vyššiu mieru ochrany z titulu slobody prejavu podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR vo vzájomnom vyvažovaní s právom na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena v zmysle čl. 19 Ústavy SR.

Súd prvej inštancie posudzoval sporné príspevky žalovaných v ich vzájomnej súvislosti, keďže tie na seba nadväzujú. Ich základom mali byť dokumenty - listy [REDACTED]

[REDACTED] zo dňa 30.7.2015, dňa 14.04.2015 a dňa 15.01.2015 (bod 11.8 až 11.10 rozsudku) s označením „[REDACTED] - odstúpenie informácie“, adresované

Prezidiu Policajného zboru, ktoré sa týkali rôznych subjektov - firiem ALLMOND LLC, Longstand Invest LLC, LABASTREX SERVICES LIMITED, TRADEFORM FINANCE LIMITED a GABROS s.r.o. a fyzickej osoby - [REDAKOVANÉ]. Z predmetných dokumentov však nevyplýva žiadne podozrenie spravodajskej jednotky na spáchanie akéhokoľvek trestného činu žalobcami, práve naopak, týka sa vyššie uvedených tretích osôb vo vzťahu k platbám vo vyššom objeme, pričom informácie ohľadom nich boli získané plnením ohlasovacej povinnosti. Žalovaní poukázali na to, že žalobcovia podľa uvedených dokumentov mali byť príjemcami platieb vo vyššom objeme, z čoho dedukovali, že sú žalobcovia zapojení do prania špinavých peňazí. Uvedené žalovaní konštatovali ako fakty, keď nielen v podnete na začatie disciplinárneho konania voči žalobcom 2/ a 3/ zo dňa 23.10.2015 tvrdili, že „sa obaja žalobcovia zapojili do obchodovania so schránkovými spoločnosťami a v snahe vyhnúť sa daňovej povinnosti zatajili príjem z poskytovania právnych služieb, čím poškodili štátny rozpočet Slovenskej republiky“, ale aj v príspevkoch žalovaných zverejnených na Facebooku dňa 17.09.2015, dňa 18.09.2015, dňa 19.09.2015, dňa 21.09.2015 a dňa 27.09.2015 priamo uviedli (a to bez pripustenia hodnotiacich úsudkov), že sú žalobcovia zapletení do siete, kde sa perú špinavé peniaze. Hoci z listov [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] zo dňa 30.7.2015 a dňa 14.04.2015 vyplýva, že dňa 25.6.2015 mala byť na účet právneho predchodcu žalobcu 1/, ktorého disponentom bola žalobkyňa 2/, pripísaná suma vo výške 200 000 eur, a dňa 21.01.2015 mala byť na účet spoločnosti [REDAKOVANÉ] ktorého disponentom bol žalobca 3/, pripísaná suma vo výške 200 000 eur, žalobcovia dané tvrdenia vyvrátili, keď výpisom z účtu uvedených spoločností preukázali, že v dané dni neboli realizované transakcie v uvedených výškach, tobôž nie od spoločností, či fyzickej osoby, vo vzťahu ku ktorým finančná spravodajská jednotka získala informácie. Poukázal na to, že aj v prípade, ak by dané transakcie boli realizované, žalovaní nepreukázali, a žalobcovia popreli, že by voči nim bolo vedené trestné konanie práve pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti, a to na základe žalovanými predloženými listinnými dôkazmi od finančnej spravodajskej jednotky. Mal za to, že sa dané dokumenty netýkali žalobcov, informácie sa získali ohľadom činností iných osôb, preto vyvodenie záveru o zapojení žalobcov do obchodovania so špinavými peniazmi bez akéhokoľvek podkladu bolo predčasné. Zároveň spôsob, akým žalovaní poskytli a zverejnili informácie, fakty, možno vyhodnotiť ako útočné, difamujúce, osočujúce neakceptovateľným spôsobom, pričom dané príspevky boli objektívne spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv každej fyzickej osoby a dobrej povesti právnickej osoby. Okrem predmetných listov od Ministerstva vnútra SR žalovaní videli páchanie trestnej činnosti žalobcami aj v skutočnosti, že žalobcovia, resp. právny predchodca žalobcu 1/ bol v zmluvnom vzťahu s [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] čo však medzi stranami nebolo sporné. Z listinných dôkazov totiž vyplynulo, že medzi právnym predchodcom žalobcu 1/ a uvedenými subjektmi existovali zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktoré sú verejne dostupné. Napriek vyššie uvedenému a existencii právoplatného a vykonateľného neodkladného opatrenia sp.zn. 20C/226/2015 zo dňa 14.10.2015 žalovaní pokračovali v zverejňovaní ďalších príspevkov týkajúcich sa žalobcov a ďalej sa venovali téme „pranie špinavých peňazí“ s tým, že sa dopúšťali neprimeranej kritiky, ba dokonca osočovania najmä vo vzťahu k žalobcovi 3/, ktorého v príspevkoch a videách zo dňa 4.10.2019, 6.10.2019, 9.10.2019, 14.10.2019 označili za „klamára, podvodníka, advokáta napojeného na toky schránkových firiem a pranie špinavých peňazí, advokáta nacucnutého na štátne zdroje, tupca, zlodeja, sopliaka a pod.“, zároveň pripojili aj jeho obrazovú snímku. Súd prvej inštancie nespochybňoval právo žalovaných komentovať, či kritizovať veci verejné, poukázal však na to, že nie je daný záujem na obviňovaní žalobcov zo spáchania trestného činu legalizácie

príjmov z trestnej činnosti, najmä ak sa voči žalobcom ani len nezačalo trestné stíhanie, t.j. príspevky žalovaných nevychádzajú z faktov. Napriek tomu, že žalovaní vyhlasovali tieto obvinenia o žalobcoch ako nespochybniteľné fakty, nepredložili vecné dôkazy, ktoré by odôvodňovali ich ostrý, urážlivý, útočný slovník, dokonca príspevky formulovali takým spôsobom, že nepripúšťali opak, čitatelia si iný názor ani nemohli vytvoriť. Napriek tomu, že okrem zverejnenia napadnutých príspevkov žalovaní od roku 2015 urobili všetko pre to, aby získali informácie a podklady k ich tvrdeniu o legalizácii príjmu z trestnej činnosti žalobcami (kontaktovali klientov žalobcov a dali podnet aj na Slovenskú advokátsku komoru), pravdivosť svojich tvrdení nepreukázali, práve naopak, bez legitímneho základu pokračovali v osočovaní žalobcov a ich spájaní s práním špinavých peňazí. Ničím nepodložené obviňovanie žalobcov zo spáchania tohto trestného činu (okrem existencie 2 listov zo spravodajskej finančnej jednotky, ktoré sa však primárne žalobcov netýkali) preto predstavuje závažné tvrdenia, ktoré sú spôsobilé vytvoriť klamlivú predstavu verejnosti o tom, že žalobcovia znižujú dôstojnosť advokátskeho stavu. Ide pritom o taký zásah, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Napadnuté príspevky neprezentovali žalobcov ani ako osoby podozrivé zo spáchania trestného činu, ale v rozpore so zásadou prezumpcie nevinu ich prezentovali priamo ako páchatel'ov trestnej činnosti. Už z tohto dôvodu bolo nutné príspevky považovať ako neprípustný zásah do osobnostných práv žalobcov 2/ a 3/ a dobrej povesti právneho predchodcu žalobcu 1/ (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/84/2011 z 13.10.2011).

Uviedol, že sloboda prejavu, vrátane práva na kritiku, sú v demokratickej spoločnosti limitované. V rámci prípustnej (oprávnenej) kritiky nie sú prekročené jej vecné limity a zároveň je dodržaná požiadavka ich primeranosti. Vecná je taká kritika, ktorá vychádza z pravdivých východiskových podkladov a ktorá z nich zároveň logicky vyvodzuje zodpovedajúce hodnotiace úsudky. Ak však nie sú tieto podklady pravdivé a ak je hodnotiaci úsudok difamujúci, potom nemožno kritiku považovať za primeranú (rozhodnutie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 73/2015-35). Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu, a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Obe náležitosti musia byť splnené súčasne, aby mohol vzniknúť právny vzťah, ktorého obsahom je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom. Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Bez významu je skutočnosť, či pôvodca si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo či išlo o nedbanlivé preberanie poznatkov a ich rozširovanie. Pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti postačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené § 11 Občianskeho zákonníka.

16. Súd prvej inštancie skonštatoval, že podstatou sporu v danom prípade je konflikt medzi ústavou zaručeným právom na slobodu prejavu, právom na informácie a ich šírenie podľa článku 26 Ústavy SR a právom na ochranu osobnosti/dobrej povesti podľa článku 19 Ústavy SR. V súvislosti s uvedeným Ústavný súd SR vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd treba riešiť podľa zásady ich spravodlivej rovnováhy. Pokiaľ žalovaní tvrdili, že príspevky boli zverejnené v súvislosti s novinárskou činnosťou, poukázal na súdnu prax, ktorá už opakovane judikovala, že tlač pri zachovaní práva na šírenie informácií nepožíva neobmedzenú slobodu, pretože toto právo je spojené aj s povinnosťou a zodpovednosťou poskytovať presné a dôveryhodné informácie pri dodržiavaní etických pravidiel, bez porušenia alebo ohrozenia cti, dôstojnosti, vážnosti či dobrého mena inej osoby. Mal za to, že príspevky žalovaných predstavovali skutkové tvrdenia, ale aj hodnotiace úsudky, ktoré sa taktiež nezakladali na

pravdivej informácii, keďže ani z jedného dôkazu predloženého žalovanými nevyplýva a nepreukazuje trestná činnosť žalobcov, resp. zapletenie do tzv. prania špinavých peňazí. Pokiaľ ide o formu verejnej prezentácie príspevkov, tie boli šírené prostredníctvom sociálnych sietí (Facebook, Instagram, Youtube, LinkedIn, VKontakte), t.j. verejnou príspevkov bola zabezpečená v plnom rozsahu, keďže žalovaní disponujú viactisícovým počtom sledovateľov a väčšina príspevkov bola žalovanými zdieľaná na viacerých účtoch v rámci sociálnych sietí za účelom zabezpečenia ich dostupnosti čo najväčšiemu počtu ľudí. Sloboda prejavu na internete podlieha obdobným obmedzeniam ako sloboda prejavu, napr. v rámci periodickej tlače. Vzhľadom na charakter príspevkov, nepravdivosť skutkových tvrdení a slovník, ktorý žalovaní použili, predstavovali zásah do osobnostných práv žalobcov, pričom nešlo o nevyhnutný sprievodný jav kritiky, pretože podľa názoru súdu bolo primárnym cieľom príspevkov hanobenie a zneuctenie žalobcov.

17. Pri posudzovaní zásahu do práva na ochranu osobnosti a vyvažovaní dvoch kolidujúcich ľudských práv súd prvej inštancie vykonal aj test proporcionality v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR. Zároveň prihliadol aj na závažnosť difamačného obvinenia, verejný záujem na publikovaní danej informácie, zdroj informácie, motiváciu a cieľ žalovaných. Uviedol, že Test proporcionality je založený na hľadaní odpovedí na šesť základných otázok: KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO v konkrétnom prípade povedal: KTO zverejňoval príspevky (autori príspevkov) - žalovaní, t.j. občianske združenia majúce na sociálnych sieťach účty, prostredníctvom ktorých informujú verejnosť o rôznych udalostiach celospoločenského charakteru, a žalovaní 2/ ako fyzická osoba, ktorá sa reprezentuje ako zakladateľ a štatutár občianskych združení, zároveň ako novinár, youtuber. V čase zverejnenia jednotlivých príspevkov mali účty žalovaných na sociálnej sieti Facebook vyše 20 000 sledovateľov, rovnako sú vo veľkom množstve sledované aj videá na Youtube. Z uvedeného mal za zrejmé, že verejné profily žalovaných sú sledované veľkým počtom ľudí, majú vplyv na širokú verejnosť, zároveň okrem sledovateľov si môžu príspevky žalovaných prezrieť aj „nesledovatelia“, t.j. každý, kto má prístup k internetu.

O KOM boli príspevky (adresáti príspevkov) - právny predchodca žalobcu 1/ je advokátska kancelária, ktorej spoločníkmi a konateľmi boli žalobcovia 2/ a 3/. Ide teda o osoby, ktoré sú verejne známe, verejne činné, ich činnosť sa v tomto prípade týkala aj vecí verejných (zastupovanie ministerstiev), preto musia uniesť širšiu mieru kritiky, čo vyplýva aj z judikatúry EŠLP. Avšak ani verejne činná osoba nie je povinná strpieť bezdôvodné urážky, či obviňovanie zo spáchania trestného činu, keďže aj ona požíva ochranu pred výrokmi, ktoré majú za cieľ alebo môžu vyvolať nenávisť.

ČO bolo obsahom príspevkov - žalovaní vytvorili o žalobcoch obraz ako o osobách, ktoré sa dopúšťajú trestnej činnosti, oberajú štát o príjmy, či znevažujú advokátsky status. Príspevky obsahujú útočný, ostrý a často vulgárny slovník, a to najmä vo vzťahu k žalobcovi 3/, pričom danou neprimeranou expresívnou formou prekročili medze slušnosti a ochrany poskytovanej slobode prejavu. Žalovaní v danom prípade šírili informáciu o tom, že žalobcovia sú zapojení do siete prania špinavých peňazí, čím oberajú štát o peniaze, teda páchajú trestný čin legalizácie príjmov z trestnej činnosti, pretože spolupracujú so schránkovými firmami. Tvrдили, že informácie majú zo zdroja, ktorý nemôžu vyzradiť. Predložili súdu len listy od finančnej spravodajskej jednotky týkajúce sa tretej osoby. Žalovaní teda šírili informácie, ktoré síce boli oficiálne, avšak v žiadnom prípade sa netýkali žalobcov, žalobcovia neboli predmetom skúmania a zisťovania informácií o ich účtoch. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 107/2010 „z judikatúry EŠLP vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu. Novinári majú (sociálnu) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie

dostať. Poslaním tlače je nepochybne šíriť informácie a myšlienky o otázkach verejného záujmu, pričom zároveň je nepochybniteľným právom verejnosti takéto informácie prijímať (dostať). Tieto verejné záležitosti môžu a majú byť verejne posudzované. Pokiaľ teda orgán činný v trestnom konaní poskytne novinárom určité informácie, verejnosť ich má právo dostať; úlohou novinárov (vydavateľa) je potom verejnosti tieto informácie sprostredkovať.“ Nie je však úlohou novinárov informácie získané od štátnych orgánov selektovať, či dezinterpretovať. Napadnuté príspevky žalovaných obsahovali tak skutkové tvrdenia (ohľadom páchania trestného činu, napojenia na schránkové firmy, tunelovanie štátneho rozpočtu pre existenciu zmluvy o poskytovaní právnych služieb), ako aj hodnotiace úsudky (znižovanie dôstojnosti advokátskeho stavu, či ohľadom kritiky žalobcu 3/). Pravdivosť ich skutkových tvrdení nebola preukázaná a pokiaľ ide o hodnotiace úsudky, vzhľadom na mieru expresivity, primeranosť názorov, či ich vulgárny charakter, mal súd prvej inštancie za to, že v danom prípade primárnym cieľom kritiky bolo hanobenie a zneuctenie žalobcov. Žalovanými vybratý slovník obsahuje také výrazy, ktoré sú reálne spôsobilé vzbudiť aj u neprávnicej verejnosti podozrenie, či predpoklad, že sa žalobcovia v rámci výkonu advokácie dopúšťajú trestného činu. Aj z judikatúry ESLP (porovnaj rozsudok Veľkej komory vo veci Cumpănă a Mazăre proti Rumunsku zo 17.12. 2004, sťažnosť č. 33348/96) vyplýva, že obvinenie zo spáchania trestného činu nemôže byť posudzované ako hodnotiaci úsudok, ale ide o skutkové tvrdenie, pravdivosť ktorého je možné dokázať, zároveň nikto nie je povinný strpieť obvinenie zo spáchania trestného činu, ktoré je vykonštruované a nemá základ v overiteľných faktoch. Žalovaní konštatovali páchanie trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti žalobcami bez pripustenia opaku, a to napriek tomu, že žalovaní ani v rámci vyjadrenia k žalobe, dupliky, či na pojednávaní nepredložili žiadny hodnoverný doklad preukazujúci pravdivosť ohľadom trestného stíhania, či odsúdenia žalobcov za taký trestný čin. Je evidentné, že príspevky žalovaných neboli uverejnené v dobrej viere za účelom poskytnutia presných a spoľahlivých informácií (ani v súlade s novinárskou etikou), keďže prvotné príspevky v roku 2015 žalovaní zverejnili v čase, kedy nemali vedomosť ani o prípadnom trestnom stíhaní žalobcov, nemali k dispozícii ani vyjadrenia jednotlivých klientov (██████████) žalobcov vo vzťahu k tvrdým skutočnostiam a ani vyjadrenia samotných žalobcov. Ústavný súd a rovnako ani judikatúra ESLP nepopiera právo novinára dopustiť sa aj určitého zjednodušenia, či dokonca nepresnosti, avšak za súčasného rešpektovania zásady, že uverejnenie informácií v relevantnom čase zodpovedalo reálne existujúcim skutočnostiam. Za vyjadrenie polemického názoru, ktoré je chránené právom na slobodu prejavu, nemožno považovať použitie polemického slova „údajne“ pred opísaním skutkových okolností, pokiaľ nositeľ základného práva na slobodu prejavu nedisponuje dostatkom indícií na to, aby mohol veriť v pravdivosť svojich tvrdení (viď uznesenie Ústavného súdu SR, I. ÚS 390/2011).

KDE boli príspevky zverejnené (na internete - verejne) - k zverejňovaniu namietaných príspevkov došlo na profiloch žalovaných na sociálnych sieťach, ktoré sú verejne prístupné každému užívateľovi internetu, pričom tieto profily majú niekoľko tisíc sledovateľov, rovnako ako jednotlivé videá. Medzi jednotlivými účtami žalovaných boli príspevky zdieľané, taktiež verejnosťou komentované a šírené ďalej. Spôsob šírenia namietaných príspevkov prostredníctvom internetu má celosvetovú pôsobnosť, sú dostupné pre všetky osoby, ktoré majú prístup k elektronickej komunikačnej sieti a ktoré sú schopné rozumieť písanému alebo hovorenému textu v slovenskom jazyku. Vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa informácia distribuuje, tým vyššia je ochrana osobnostných práv.

KEDY boli príspevky zverejnené - k zverejneniu príspevkov žalovanými došlo v roku 2015 (pred podaním žaloby) a v roku 2019 (počas súdneho konania). Ako už bolo uvedené vyššie, žalovaní zverejnili príspevky a teda skutkové tvrdenia o trestnej činnosti žalobcov v čase, kedy pravdepodobne získali dokumenty z Ministerstva vnútra SR, avšak ešte pred tým, než by

si overili fakty, z ktorých žalobcov obvinili. Následne v roku 2019 zverejnili príspevky, ktoré v tom čase neobsahovali žiadne nové skutočnosti, či zistenia, ktoré by podopreli novými, resp. akýmkoľvek dôkazmi, práve naopak, reagovali na predmetné súdne konanie a podania žalobcov.

AKO boli príspevky formulované - príspevky žalovaných sú koncipované útočným jazykom, cielene vyvolávajúcím silné negatívne emócie medzi ich sledovateľmi o žalobcoch. Štýl, akým sú príspevky zverejnené, majú za cieľ vyvolať v širokej verejnosti dojem, ba presvedčenie, že žalobcovia okrádajú štát. Pri posúdení legitimacy zverejnenia informácie je dôležité skúmať aj motív takéhoto zverejnenia. Platí, že nie je možné dospieť k záveru o legitimitate, ak zverejnenie bolo dominantne motivované túžbou poškodiť osobu, ku ktorej sa informácia viaže a autor informáciu zverejnil bezohľadne a z hrubej nedbanlivosti bez toho, aby si overil, či informácia je pravdivá alebo nie (viď podporne rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. IV. ÚS 23/05). Žalovaní použili v príspevkoch aj skutkové tvrdenia, ktoré neboli preukázané, aj hodnotiace úsudky, pričom kritika na úkor žalobcov vybočovala z medzi slušnosti.

Vzhľadom na vykonaný test proporcionality súd prvej inštancie vyslovil názor, že žalovaní v rámci slobody prejavu zverejňovali o žalobcoch ako o osobách pôsobiacich vo verejnom živote príspevky, ktorých podkladom mali byť informácie získané v rámci spravodajskej činnosti Policajného zboru, či informácie verejne dostupné (zverejnené zmluvy o právnej pomoci). Síce vzhľadom na to, že išlo o veci verejné, mohol tu existovať verejný záujem na uverejnení informácií, avšak za predpokladu dodržania rovnováhy medzi verejným záujmom a individuálnym záujmom žalobcov, resp. ochranou ich osobnostných práv a dobrej povesti právnickej osoby. Keďže príspevky boli zverejnené ako skutkové tvrdenia, t.j. že sa žalobcovia dopúšťajú páchania trestného činu, čím zároveň znižujú dôstojnosť advokátskeho stavu, dokonca hodnotiace úsudky vo vzťahu k žalobcovi 3/ presiahli mieru primeranej kritiky, nie je možné konštatovať, že príspevky boli zverejnené v dobrej viere, práve naopak, za účelom osočovania a ponížovania žalobcov. Súd prvej inštancie tak mal za preukázanú existenciu zásahu prostredníctvom zverejnených príspevkov, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať porušenie/ohrozenie osobnosti fyzickej osoby, keďže napadnuté príspevky by negatívne pôsobili na každú inú fyzickú osobu ako nebezpečenstvo zníženia jej vážnosti u spoluobčanov. Žalobcovia preukázali listinnými dôkazmi, že sa príspevkami žalovaných zaoberali aj ich klienti, či Slovenská advokátska komora, ktorá prešetrovala podnet žalovaných na disciplinárne stíhanie žalobcov 2/ a 3/. Predmetný zásah považoval súd prvej inštancie za neoprávnený, kedy žalobcovia preukázali, že vo vzťahu k nim nie je vedené trestné konanie pre legalizáciu príjmu z trestnej činnosti, pranie špinavých peňazí, t.j. skutkové tvrdenia žalovaných sú nepravdivé, zároveň daný zásah presiahol určitú prípustnú mieru, ktorú už v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať. Takýto zásah do osobnostných práv žalobcov je objektívne spôsobilý znížiť česť, vážnosť a dôstojnosť žalobcov 2/ a 3/, taktiež dobrú povest' právneho predchodcu žalobcu 1/ v širokom okruhu verejnosti. Súd prvej inštancie mal tiež za to, že medzi neoprávneným zásahom a porušením osobnosti existuje príčinná súvislosť, keďže zásah bezprostredne súvisel s porušením chráneného základného práva. Vyslovil, že pri zverejnení informácií difamačného charakteru nemožno správanie toho, kto takéto informácie šíri, považovať za legitímne v prípade, že tento nepreukáže, že mal rozumné dôvody spoliehať sa na pravdivosť difamačnej informácie, ktorú širil, a ďalej, ak preukáže, že podnikol dostupné kroky na to, aby si overil pravdivosť informácie, a to v miere a intenzite, v ktorej mu bolo overenie prístupné. Zverejnenie takejto informácie nemožno považovať za rozumné, ak si šíriteľ informácie neoverí jej pravdivosť otázkou o osobe, ktorej sa informácia týka, a nezverejní jej stanovisko, s výnimkou nemožnosti takéhoto postupu alebo tam, kde to nebolo nutné (Rozhodnutie Snemovne lordov z 28. 10. 1999 vo veci Reynolds v. Times News Papers Limited citované v náleze Ústavného

súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 453/03). To znamená, že ešte predtým, než sa prednesú skutkové tvrdenia, ktoré sú spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv inej osoby, by každý mal vyvinúť určité primerané úsilie s cieľom zistenia, či ním prezentované výroky (skutkové tvrdenia) sú pravdivé. Miera tohto úsilia, ktorú je od autora výroku možné oprávnené požadovať, sa pritom môže líšiť v závislosti na tom, ako závažný je hroziaci zásah do osobnostných práv dotknutej osoby alebo v závislosti na osobe autora výroku. Žalovaní v tomto prípade nepreukázali, že by pred zverejnením príspevkov vykonali dostatočné úkony na zistenie pravdivosti svojich tvrdení, pričom zo získaných dokumentov z polície sami vyvodili záver o trestnej činnosti žalobcov. Dňa 23.09.2015 sa obrátili na [REDACTED]

[REDACTED] so žiadosťou o zodpovedanie otázok súvisiacich s realizačnou zmluvou a zmluvou o poskytovaní právnych služieb vo veci pripravovaného článku o žalobcoch, zároveň však poukázali na vtedy už zverejnené príspevky o žalobcoch na sociálnej sieti Facebook ohľadom podozrenia z prania špinavých peňazí. Následne dňa 23.10.2015 žalovaný 2/ dal podnet Slovenskej advokátskej komore na začatie disciplinárneho konania voči žalobkyni 2/ a žalobcovi 3/, pretože, ako žalovaný 2/ konštatoval, sa zapojili do obchodovania so schránkovými spoločnosťami v snahe vyhnúť sa daňovej povinnosti a zatajiť príjem z poskytovania právnych služieb, a tak poškodiť štátny rozpočet Slovenskej republiky. Žalovaný 2/ v tom čase už vychádzal aj z vyjadrení žalobcov, ktorí popreli tieto tvrdenia, napriek tomu však žalovaný 2/ zotrval na svojich skutkových tvrdeniach, ktoré vychádzali práve z dokumentov od Ministerstva vnútra SR (bod 11.8 až 11.10 rozsudku). Zverejnenie (vedomé i nevedomé) nepravdivých informácií o fyzickej osobe treba podľa súdu prvej inštancie v zásade vždy považovať za neoprávnený zásah do osobnostných práv, a to aj v prípade, ak príslušná informácia nebude mať výslovne difamačný charakter. Podstatné je, že takýmto spôsobom sa o konkrétnej osobe vysloví nepravda, na základe ktorej tretie osoby môžu túto fyzickú osobu posudzovať skreslene (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/90/2019 z 19.08.2020).

18. Vyhodnotil, že žalobcovia sa domáhali uloženia povinnosti žalovaným zdržať sa neoprávnených zásahov do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti žalobcov 2/ a 3/ a dobrej povesti právneho predchodcu žalobcu 1/ rozširovaním nepravdivých a pravdu skresľujúcich informácií o spájaní žalobcov s podieľaním sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti a o znižovaní dôstojnosti advokátskeho stavu označenými osobami, a to zverejňovaním alebo rozširovaním týchto informácií akoukoľvek formou a akýmkoľvek prostriedkami. Ich negatívnej žalobe vyhovel, keďže mal za preukázané, že neoprávnený zásah zo strany žalovaných trval nielen v čase podania žaloby, ale aj v priebehu súdneho konania, o čom svedčia príspevky žalovaných z roku 2019 (ktoré boli predmetom zmeny žaloby), ako aj uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 77Ek/2264/2019 zo dňa 26.3.2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.4.2021. Z odôvodnenia tohto uznesenia totiž vyplýva, že napriek existencii exekučného titulu - uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 20C/226/2015 zo dňa 14.10.2015, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie, žalovaní pokračovali v zverejňovaní príspevkov týkajúcich sa žalobcov vo vzťahu k téme „pranie špinavých peňazí“, čo vyplýva z bodu 14. tohto uznesenia (príspevky zverejnené dňa 16.02.2021, dňa 29.10.2020) a čo v konečnom dôsledku viedlo k tomu, že exekučný súd návrh žalovaných (povinných) na zastavenie exekúcie zamietol. Rovnako súd vyhovel aj reštitučnej žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali odstránenia následkov už uskutočnených zásahov, t.j. uloženia povinnosti žalovaným trvalo odstrániť na časovej osi svojich facebookových profilov, na časovej osi profilu žalovaného 2/ na sociálnej sieti Twitter a Instagram, z webstránky www.ginn.press, z portálu Youtube, V Kontakte a LinkedIn všetky príspevky, ktoré sa týkajú žalobcov 2/ a 3/ a právneho predchodcu žalobcu 1/ a ktoré spájajú

označené osoby s podieľaním sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti, pričom príspevky, ktorých sa žaloba týka, sú identifikované vo výroku tohto rozsudku. Žalobcami napadnuté príspevky predstavujú neoprávnený zásah do ich osobnostných práv, sú spôsobilé znížiť dôstojnosť žalobcov 2/ a 3/, ohroziť ich postavenie nielen ako advokátov a obsahujú nepravdivé obvinenie.

Vyhovel aj satisfakčnej žalobe v podobe tzv. morálneho plnenia, kedy žalovaných zaviazal na zaslanie ospravedlnenia žalobcom. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Cdo/66/2018 nepeňažná forma zadosťučinenia predstavuje odčinenie spôsobenej nemajetkovej ujmy takými istými alebo podobnými prostriedkami, akými bola táto ujma vyvolaná, napr. uverejnenie opravného článku alebo doplňujúcej informácie, verejného ospravedlnenia najčastejšie v tlači, rozhlase alebo televízii, pričom ospravedlnenie v médiách má pre žalobcu väčšinou význam len vtedy, ak bude uverejnené čo najskôr od času spôsobenia ujmy na jeho osobnostných právach. Neverejné ospravedlnenie napríklad súkromným listom pritom nie je vylúčené. Aj v prípade satisfakčnej žaloby základným predpokladom pre vyhovenie je, že došlo k zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu na jej osobnostných právach, teda nevyžaduje existenciu následkov zásahu. K zásahu do osobnostných práv určitej fyzickej osoby môže dôjsť nepravdivými tvrdeniami, avšak aj takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú samé o sebe pravdivé, ale boli uvedené takou formou, v takých súvislostiach alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú dojem pravdu skresľujúci, čím pôsobia difamačne. K zásahu do osobnostných práv môže napokon dôjsť aj prezentovaním neoprávnenej kritiky určitého správania tejto osoby (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/113/2009). Ďalším predpokladom pre vyhovenie satisfakčnej žalobe, pokiaľ žalobca požaduje morálne zadosťučinenie, je, že musí v žalobnom petite uviesť presné znenie ospravedlnenia, vrátane toho, kde a v akom rozsahu má byť ospravedlnenie uverejnené. Vzhľadom na vyššie uvedené, keď súd vyhodnotil žalovanými zverejnené príspevky ako neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov 1/ a 2/ a dobrej povesti právneho predchodcu žalobcu 1/, zaviazal žalovaných na doručenie ospravedlnenia žalobcom v znení tak, ako žalobcovia navrhli, keďže obsah ospravedlnenia súvisí s napadnutými príspevkami žalovaných, v ktorých boli žalobcovia spojení s podozrivými bankovými operáciami, praním špinavých peňazí a za osoby, ktoré znížili dôstojnosť advokátskeho stavu. S poukazom na formu požadovaného ospravedlnenia, kedy žalobcovia nežiadali o zverejnenie tohto ospravedlnenia, ako aj na obsah, mal súd za to, že táto nepeňažná forma zadosťučinenia je primeraná, je vymedzená v súlade so skutkovými zisteniami na základe vykonaného dokazovania a nepredstavuje skrytý útok na žalovaných.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie žalobe v plnom rozsahu vyhovel, t.j. dospel k záveru, že právo žalovaných na slobodu prejavu musí ustúpiť právu na ochranu osobnosti žalobcov 2/ a 3/ a dobrej povesti právneho predchodcu žalobcu 1/, nakoľko pri výkone práva slobody prejavu je potrebné dodržiavať a rešpektovať právo na ochranu osobnosti ako základné ústavné právo. V danom prípade výkon práva slobody prejavu realizovaný prostredníctvom príspevkov žalovaných na sociálnych sieťach nie je primeraný legitímnemu cieľu, ktorým mala byť zrejme diskusia o veciach a osobách verejného záujmu. Dodal, že pokiaľ ide o určenie lehoty na plnenie, postupoval podľa ustanovenia § 232 ods. 3 CSP a žalovaným určil lehotu na plnenie tri dni od právoplatnosti rozsudku.

19. Žalovaní v rámci vyjadrenia k žalobe navrhli vykonať dokazovanie za účelom preukázania pravdivosti skutkových tvrdení uvedených v napadnutých príspevkoch, keď tvrdili, že vychádzali z dokumentu, ktorý bol súčasťou agendy Spravodajskej jednotky finančnej polície. Žiadali vypočuť žalobcov 2/ a 3/, žalovaného 2/, svedkov: [REDACTED]

██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ vykonať dokazovanie oboznámením spisu Národnej kriminálnej agentúry, výpisom z registra periodickej tlače vedenej Ministerstvom kultúry SR, vyžiadanim všetkých faktúr a plnení od ██████████

██████████ ██████████ odpisom z registra trestov ██████████, mediálnym monitoringom, vyžiadanim bankových účtov od bankových inštitúcií uvedených v správe Spravodajskej jednotky finančnej polície. Následne na pojednávaní dňa 18.02.2022 navrhli vykonať dokazovanie aj výsluchom vyšetrovateľov finančnej polície, svedka ██████████ a policajta tzv. ██████████ z výpovede ktorých chceli zistiť, či sú nimi predložené dokumenty aktívne a či sa realizovali transakcie v nich popísané, a na základe ich výpovedí a zistených skutočností mali v úmysle konfrontovať žalobcov.

Súd prvej inštancie toto dokazovanie navrhnuté žalovanými nevykonával s poukazom na zásadu hospodárnosti konania, keď mal za to, že vykonanie takéhoto dokazovania by smerovalo k nedôvodnosti a nadbytočnosti, keďže jeho výsledok by nevedel k preukázaniu tvrdení, že by sa žalobcovia boli dopustili trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti. Žalovaní trvali na tom, že by najmä z výpovedí vyšetrovateľov dokázali, že žalobcovia „perú špinavé peniaze“. Z návrhu na výsluch ostatných svedkov súdu nebolo zrejmé, ako by vedeli prispieť k objasneniu, resp. preukázaniu pravdivosti skutkových tvrdení žalovaných v príspevkoch, keďže skutočnosť, že žalobcovia na základe verejne dostupných zmlúv zastupovali ministerstvá a ██████████, nebola sporná. Uviedol, že každý dôkazný prostriedok má slúžiť na preukázanie konkrétnej spornej skutočnosti, a nie na preukázanie hypotetického tvrdenia. Z množstva návrhu žalovaných na vykonanie dokazovania a spôsobu, akým navrhli dokazovanie viesť, vyplýva, že žalovaní mienili v rámci civilného konania suplovať trestný súd a vyhľadávať informácie, o ktorých v čase zverejňovania príspevkov nemali vedomosť. Je nesporné, že žalovaní čerpali len z dokumentov finančnej spravodajskej jednotky (bod 11.8 až 11.10 rozsudku), ktoré však boli zamerané na informácie ohľadom tretej osoby - ██████████ a rôznych právnických osôb, avšak nie primárne na žalobcov. Mal tiež za nesporné, že skutkové tvrdenia uvedené v napadnutých príspevkoch žalovaní nezískali od svedkov, ktorých navrhli vypočuť. Žalovaní tak vlastnou interpretáciou obsahu týchto dokumentov dospeli k záveru o tom, že žalobcovia sú napojení na schránkové firmy, a preto perú špinavé peniaze. Aj keby bola daná pravdivosť transakcií finančných prostriedkov na účty označené žalovanými, ani uvedené neznamena, že žalobcovia páchajú trestnú činnosť, a to dovedy, kým súd nerozhodne o ich vine. Z navrhnutých dôkazov by nevyplývalo, že sa voči žalobcom v čase zverejnenia príspevkov viedlo trestné stíhanie za uvedený trestný čin, keďže to, čo sa nestalo, nie je možné dokázať. Žalobcovia popreli, že by sa voči nim viedlo trestné stíhanie a žalovaní uvedené ani nepreukázali, dokonca ani netvrdili. Uviedli len, že existujú aktívne spisy na Ministerstve vnútra SR, z ktorých pochádzajú nimi predložené dokumenty a v ktorých je žalobca 3/ doteraz prešetrovaný. Pokiaľ ide o výsluch strán sporu, súd prvej inštancie nepovažoval za relevantné vypočuť žalobcov 2/ a 3/, keďže by k zisteniu preukázania pravdivosti skutkových tvrdení uvedených v príspevkoch neprispeli. Poukázal na tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, ktorá vychádza z toho, že nemožno od strany sporu spravodlivo žiadať, aby preukázala reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. V takomto prípade dochádza k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného, t.j. žalovaný musí preukázať svoje tvrdenie. Pokiaľ ide o návrh na výsluch žalobcov za účelom preukázania, či došlo k zásahu do ich osobnostných práv a dobrej povesti, žalobcovia uviedli relevantné skutočnosti v žalobe a následných vyjadreniach. Zároveň tak, ako je vyššie uvedené, predpokladmi úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je skutočnosť, že a) došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti, b) tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach, c) medzi konaním neoprávnene zasahujúceho subjektu

a vzniknutou nemajetkovou ujmom je vzťah príčinnej súvislosti. Žalovaní navrhli aj výsluch žalovaného 2/, ktorý síce priamo vykonaný nebol, avšak žalovaný 2/ bol prítomný na pojednávaní a mal zabezpečený dostatočný časový priestor na vyjadrenie sa k sporu, čo aj využil. Čo sa týka mediálneho monitoringu, žalovaní tvrdili, že sa téme legalizácia príjmov z trestnej činnosti a boj proti schránkovým firmám venovali aj iné médiá. Keďže predmetom tohto sporu boli príspevky práve žalovaných, súd považoval za irelevantné, či sa touto témou zaoberali iné médiá. S poukazom na sudcovskú a zákonnú koncentráciu konania v zmysle § 153 a § 154 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“, o ktorých boli žalovaní poučení v uznesení zo dňa 02.01.2017, ktorým boli vyzvaní na vyjadrenie sa k žalobe a v uznesení zo dňa 16.09.2019, ktorým boli vyzvaní na vyjadrenie sa k replike žalobcov, žalovanými navrhnuté dokazovanie nevykonali, keď mal za to, že nie sú spôsobilé prispieť k objasneniu skutkového stavu, sporných skutočností.

Súd prvej inštancie konštatoval, že dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v civilnom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP), nie strán sporu. Súd mal za to, že v rámci konania bola zachovaná aj rovnosť zbraní, a to aj s poukazom na to, že žalovaní boli už podľa Civilného sporového poriadku vyzvaní na vyjadrenie sa k žalobe a replike žalobcov, uvedenie rozhodujúcich skutočností na ich obranu, pripojenie listín, na ktoré sa odvolali a označenie dôkazov na preukázanie ich tvrdení. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli strán sporu, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Poukázal aj na ust. § 153 CSP, v zmysle ktorého civilné sporové konanie sa spravuje zásadou koncentrácie konania. Znamená to, že strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba v určitom štádiu konania. Ak procesný úkon strany, ktorý podlieha koncentrácii konania, nie je vykonaný včas, nespôsobuje (za zákonom ustanovených podmienok) procesnoprávne účinky. Absencia procesnoprávnych účinkov sa prejaví v tom, že súd na procesný úkon neprihliada. Účelom a zmyslom koncentrácie konania je prispieť k rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas. V záujme zefektívnenia dokazovania zákonodarca v Civilnom sporovom poriadku pristúpil k novej koncepcii koncentrácie konania, ktorej zmyslom je uskutočniť isté procesné úkony v určitej fáze konania, čo zvyšuje procesnú zodpovednosť strán sporu a ich prístup k plneniu dôkaznej povinnosti. Strany sporu musia do momentu určeného zákonom uviesť všetko (skutkové tvrdenia aj dôkazy), na čom chcú postaviť svoj nárok, resp. poprieť nárok protistrany. Ak tak neurobia v zákonom určenej dobe, túto možnosť stratia. Možnosť modifikácie predmetu dokazovania sa eliminuje len na nevyhnutné a nepredvídateľné zmeny alebo na zmeny vyplývajúce z výsledkov vykonaného dokazovania. Na skutočnosti a dôkazy predložené a označené neskoro, súd neprihliada, hľadá sa na ne, akoby neboli uplatnené. Prostriedky procesnej obrany, ktoré sú obsahom vyjadrenia žalovaného k žalobe (§ 167 ods. 2 a 4 CSP), sú predložené včas, ak sú predložené v lehotách podľa § 167 CSP. V zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné. (rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/38/2020 z 27.10.2020). Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana v závislosti od jej procesného postavenia plniť od začiatku

sporu v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania, samozrejme v zmysle poučenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou, v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. Ustanovenie § 150 CSP zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu - povinnosť tvrdiť a na dané tvrdenie predložiť dôkazy preukazujúce jeho pravdivosť (dôkazné bremeno). Povinnosť strany sporu uviesť skutkové tvrdenia a označiť dôkazy preukazujúce jeho pravdivosť sa vzťahuje na všetky skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Ide teda o tie právne skutočnosti, ktoré spôsobia vznik jej nároku alebo zánik jej povinnosti (skutkové tvrdenia žalobcu sú prostriedkami procesného útoku, žalovaného prostriedkami procesnej obrany). Dôsledkom toho, že tvrdenie nie je preukázané (resp. súd ho nepovažuje za pravdivé), je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Uniesť dôkazné bremeno potom znamená produkovať také dôkazy, ktoré vedú k vysokej pravdepodobnosti uvedeného tvrdenia.

20. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v rozsahu 100%, keďže žalobe vyhovel v plnom rozsahu, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 1 CSP.

21. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote žalovaní 1/ až 3/, a to žalovaný 1/ v rozsahu výrokov I., II. VI., VII., VIII. a IX. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ CSP, žalovaný 2/ v rozsahu výrokov I., III., IV., V., VII., VIII. a IX. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ CSP a žalovaný 3/ v rozsahu výrokov I., II., VI, VII., VIII. a IX. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ CSP. Zotrvali na námietke, že v tomto súdnom konaní nie je pasívne vecne legitimovaný ani žalovaný 1/, ani žalovaný 2/ z dôvodu, že v zmysle výpisu zoznamu periodickej tlače je vydavateľom periodickej tlače s názvom "GINN" len žalovaný 3/ a žalovaný 2/ vykonával novinársku činnosť v rámci v periodika a portálu "GINN". Mali preto za to, že súd prvej inštancie v tejto časti vec nesprávne právne posúdil, a preto je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Pridržiavali sa právnej argumentácie prezentovanej počas prvoinštančného konania, že ako osoby vykonávajúce novinársku činnosť realizovali len svoje právo na slobodu prejavu a informovali verejnosť o záležitostiach verejného záujmu, a majú preto privilegované postavenie. Uviedli, že v tomto smere bolo prijaté široké spektrum judikatúry, kde príkladmo poukázali na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 284/2012 zo dňa 06.06.2013: „Z judikatúry ESLP jednoznačne vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu (napr. rozsudok ESLP Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26. apríla 1995, sťažnosť č. 1594/90, rozsudok ESLP Bladet Tomso a Stensaas proti Nórsku z 20. mája 1999, sťažnosť č. 21980/93). Novinári majú (spoločenskú) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru preháňania a provokácie. Vo vzťahu k uvedenému Ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej veci je

sťažovateľka vydavateľkou týždenníka P., v ktorom boli inkriminované články uverejnené. Sťažovateľka je v danom prípade teda “nositeľkou” slobody prejavu, a preto sa na ňu vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie) poskytovaná novinárom, resp. masmédiám, ktorú bolo potrebné pri rozhodovaní predmetnej veci zo strany všeobecných súdov primeraným spôsobom zohľadniť. ”Ďalej na Nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I. ÚS 453/03 zo dňa 11.11.2005: „Vecou verejnou je všetka agenda štátnych inštitúcií, ako aj činnosť osôb pôsobiacich vo verejnom živote, t.j. napr. činnosť politikov miestnych aj celoštátnych, úradníkov, sudcov, advokátov, príp. kandidátov či čakateľov na tieto funkcie; vecou verejnou je však aj umenie vrátane novinárskych aktivít a šoubiznisu a ďalej všetko, čo na seba upútava verejnú pozornosť. Tieto verejné záležitosti, resp. verejná činnosť jednotlivých osôb, môžu byť verejne posudzované” a na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/13/2012: „Vo všetkých prípadoch tzv. zákonných licencií je ich prípustnosť odôvodnená v situácii, keď nad individuálnymi záujmami fyzickej osoby, do ktorých osobnostných práv je zasahované, prevláda závažnejší, významnejší a funkčne vyšší verejný záujem.“ Mali za to, že je podľa ustálenej praxe EŠLP potrebné považovať ako novinárov za “strážnych psov demokracie”, že informovali o veciach verejného záujmu - boj proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti a boj proti schránkovým firmám, a to v rámci zákonnej licencie (spravodajské účely). Výroky žalovaných preto podľa nich nemali difamačný charakter. Poukázali na konštatovanie súdu prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku na str. 20, že podstatnú časť príspevkov žalovaní neformulovali ako hodnotiace úsudky, ale ako fakty, ktoré požívajú menšiu mieru ochrany. Žalovaní v tejto súvislosti namietali, že jednak súd prvej inštancie vec v tomto smere nesprávne právne posúdil, a že výroky žalovaných nemôžu byť chápané ako tvrdenia, ale ako hodnotiace úsudky, pri ktorých nie je potrebné preukazovať ich pravdivosť. Navyše, súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nezdôvodnil, prečo výroky žalovaných považuje za fakty (tvrdenia), a nie za hodnotiace úsudky a rovnako neuviedol, ktoré výroky považuje za tvrdenia a ktoré za hodnotiace úsudky (keďže uvádza, že podstatnú časť príspevkov tvorili fakty). Preto žalovaní namietali okrem odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP i existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, a to že napadnutý rozsudok nie je riadne a presvedčivo odôvodnený, a je teda nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie podľa žalovaných na základe vykonaných dôkazov dospel aj k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), keď na str. 21 napadnutého rozsudku tvrdí, že žalobcovia vyvrátili tvrdenia o prevode finančných prostriedkov na účet, keď preukázali, že v dané dni neboli realizované transakcie v uvedených výškach, a to napriek tomu, že z listov MV SR, PPZ, NAKA, finančná spravodajská jednotka zo dňa 30.07.2015 a 14.04.2015 podľa súdu vyplýva opak. I v tomto smere považovali napadnutý rozsudok súdu za riadne neodôvodnený (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP). Namietali, že súd prvej inštancie žiadnym relevantným spôsobom nezohľadnil, že žalovaní pri informovaní verejnosti vychádzali z inkriminovaných listov MV SR. Boli toho názoru, že nemožno komplexne celé príspevky žalovaných považovať za skutkové tvrdenia, resp. hodnotiace úsudky a je potrebné “vyčleniť” výroky, ktorými malo byť zasiahnuté do osobnostných práv žalobcov a jednotlivo ich posúdiť, čo však neurobil, a napriek tomu vyhovel žalobe žalobcov. Preto mali za dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ CSP. Súd prvej inštancie síce správne “zatrieduje” žalobcov k osobám verejného záujmu, avšak podľa názoru žalovaných sa nedostatočne vysporiadal a nedostatočne odôvodnil to, prečo považoval práve v tomto prípade (stretu slobody prejavu a práv osôb verejného záujmu) za zásah do osobnostných práv a práva na dobrú povest právnickej osoby a z akého dôvodu považoval kritiku žalovaných uvedenú nad prípustnú mieru. Preto mali za daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP. Žalovaní mali tiež za to, že nevykonaním nimi navrhnutých dôkazov (bod 27 napadnutého rozsudku) súd prvej inštancie porušil ich právo na spravodlivý proces. Opodstatnenosť navrhovaného dokazovania podľa nich zdôvodnili.

Nemali za zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie uzavrel, že vykonanie tohto dokazovania by bolo hospodárne a ich výsledok by nesmeroval k preukázaniu opodstatnenosti a pravdivosti výrokov žalovaných. Žalovaní preto namietali odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP. Namietali aj nevykonateľnosť výrokov napadnutého rozsudku z dôvodu, že hoci stranou v konaní je žalobca 1/, právny nástupca advokátskej kancelárie AKMG, s.r.o., výroky sa vzťahujú na AKMG, s.r.o. bez toho, aby odkazovali na to, že žalobca 1/ je jeho právnym nástupcom. Navyše, podľa žalovaných akékoľvek eventuálne zásahy a ich "náprava" sa môže vzťahovať len na osobu právneho predchodcu. K nevykonateľnosti výrokov príkladom uvádzali napr. výrok I. napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého sa žalovaní majú zdržať zásahov voči AKMG, s.r.o. - teda sa majú zdržať zásahov už voči neexistujúcemu subjektu. Obdobne je to napr. aj v prípade výroku VIII., kde sa žalovaní majú ospravedlniť znova okrem iných aj Advokátskej kancelárii AKMG, s.r.o., ktorá však v čase vyhlásenia rozsudku už ako taká neexistovala, ale jestvoval jej právny nástupca - žalobca 1/. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaní 1/ až 3/ navrhli rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zároveň priznať žalovaným 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

22. Žalobcovia vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalovaných navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať im nárok na náhradu trov odvolacieho konania, považujúc odvolanie žalovaných za neopodstatnené. Uviedli, že pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného zakladá skutočnosť, že je pôvodcom zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, resp. že je možné mu takýto zásah pričítať. Uvedené platí vo vzťahu ku každému zo žalovaných. V bodoch 13. a 14. rozsudku súd prvej inštancie podľa žalobcov jasne, výstižne a komplexne vysvetlil dôvody, pre ktoré dospel k záveru, že žalovaní sú pasívne legitímovaní. Namietané príspevky boli zverejňované, sprístupňované a šírené na kontách (účtoch) na sociálnych sieťach (Instagram, YouTube, Facebook a pod.), ktoré patrili žalovanému 1/, žalovanému 2/ a žalovanému 3/. Teda zverejňovanie, sprístupňovanie a šírenie namietaných príspevkov na účtoch žalovaného 1/, žalovaného 2/ a žalovaného 3/ je možné považovať za zásahy, ktorých pôvodcami sú žalovaný 1/, žalovaný 2/ a žalovaný 3/. Z vyššie uvedeného vyplýva, že je úplne irelevantné, kto je vydavateľom periodickej tlače s názvom „GINN“ a akou formou žalovaný 2/ vykonáva novinársku činnosť. Žalovaný 2/ pritom nepreukázal žiadny právny vzťah k žalovanému 3/. Obranu žalovaných považovali za neopodstatnenú. Skutočnosť, že žalobcovia sú osoby verejného záujmu a že informácie sa týkali otázok verejného záujmu, je podľa nich irelevantná. Žalovaní nepoživajú ochranu čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), pretože ich prejav vybočil z medzí uznávaných v demokratickej spoločnosti a aj z medzí slušnosti. Žalobcovia poukázali na to, že z dokazovania vyplynulo, že žalovaní o žalobcoch šíрили nepravdivé a nepodložené informácie; v dôsledku toho ich hodnotiace úsudky postrádajú akýkoľvek skutkový základ a sú preto neprípustné; vo svojich prejavoch žalovaní používali takú mieru expresivity, ktorá prekročila akúkoľvek prípustnú mieru a ich motivácia uraziť, ponížiť a zosmiešniť žalobcov je úplne evidentná. Žalovaní použili vo vzťahu k žalobcovi 3/ také výrazy, ako napr. podvodný advokát, tupec, parazit, špina, smiešny advokát z BANSKEJ BYSTRICE, sopliak, ktorý kradne, rabuje na Slovensku, tuneluje eurofondy (bod 7. rozsudku). V dôsledku uvedeného žalovaní, aj keby mali privilegované postavenie novinárov, toto postavenie stratili. Ochrana podľa čl. 10 Dohovoru sa novinárom poskytuje len za podmienok, že novinári informovali o otázkach legitímneho verejného záujmu, uverejňujú presné a dôveryhodné informácie, v dobrej viere a v súlade s novinárskou etikou (napr. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské vo veciach Goodwin proti Spojenému kráľovstvu z

roku 1996 a Fressoz a Roire proti Francúzsku z roku 1999). Mali za to, že žalovaní nespĺnili uvedené podmienky. To, či ide o pravdivý alebo nepravdivý údaj, je kategória objektívna a pôvodca zásahu sa nemôže zbaviť zodpovednosti za protiprávny zásah do práva na ochranu osobnosti tvrdením, že o nepravdivosti nevedel. Pre úplnosť poukázali na nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I. ÚS 453/03, podľa ktorého: „Preukazovanie tvrdených skutočností samotným kritikom platí ako európsky ústavný štandard“. Ústava SR a Dohovor neposkytujú ochranu hodnotiacim súdom, ktoré nemajú dostatočný faktický podklad, sú neodôvodnené a ktoré sú neprimerané (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Prager a Oberschlick proti Rakúsku z roku 1995 alebo Jerusalem proti Rakúsku z roku 2001). Kritika je neoprávnená, ak sú prekročené medze vecnej kritiky t.j. ak sa neopiera o pravdivé skutočnosti alebo ak závery vychádzajúce síce z pravdivých skutočností tieto neodôvodňujú (R 103/1967). Aby kritika (čo aj oprávnená) nenapĺňala znaky neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti, musí byť a/ vecná (nie zahmlievajúca alebo škandalizujúca), b/ pravdivá (vychádzajúca z pravdivých podkladov) a c/ primeraná (čo do spôsobu, účelu, obsahu a formy). Cieľom kritiky s takýmito znakmi má byť náprava určitého negatívneho javu (okolnosti alebo správania sa), nie však urážka, poníženie, zosmiešnenie, škandalizácia alebo zneváženie ľudskej dôstojnosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 13/2011). Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že právo na ochranu osobnosti porušujú také výroky, ktoré obsahujú výrazy, ktorých miera expresivity je v značnom nepomere k cieľu kritiky a z ktorých vyplýva úmysel kritizovanú osobu uraziť (napr. rozsudok Krajského súdu v OSTRAVE sp.zn. 23 C 96/95), resp. také výroky, ktoré sledujú cieľ ohovárania, zneuctenia, urážky, prípadne škandalizácie určitej fyzickej osoby (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30 Cdo 1842/2004). Podľa nálezu Ústavného súdu ČR sp.zn. III. ÚS 359/96 ak vybočí publikovaný názor z medzí demokratickej spoločnosti všeobecne uznávaných pravidiel slušnosti, stráca charakter úsudku a ako taký sa spravidla ocitá už mimo medzí ústavnej ochrany. Nemôže obstať námietka žalovaných, že súd neprávne posúdil, že výroky žalovaných nemôžu byť chápané ako tvrdenia, ale ako hodnotiace úsudky, pri ktorých nie je potrebné preukazovať ich pravdivosť. Súdu v tomto smere, čo sa týka konzistentnosti a logickosti jeho právneho posúdenia, nie je možné podľa žalobcov nič vytknúť. V bodoch 11.8 až 11.12. súd prvej inštancie podrobne zanalyzoval skutkový základ, o ktorý sa žalovaní opierali na základe dôkazov, ktoré predložili na svoju obranu. Jednak listiny predložené žalovanými nie je možné považovať za autentické a jednak nepreukazovali tie skutkové tvrdenia (o prevodoch finančných prostriedkov, o výberoch finančných prostriedkov z účtu, o spáchaní trestnej činnosti žalobcami), ktoré prezentovali žalovaní v príspevkoch. Z listín predložených žalovanými už vôbec nevyplývali žiadne skutočnosti odôvodňujúce tvrdenia o praní špinavých peňazí, o spáchaní trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti a podobne. Súd prvej inštancie teda jednoznačne dospel k záveru, že tieto skutkové tvrdenia žalovaných nie sú pravdivé (pritom to boli žalovaní, ktorí znášali dôkazné bremeno). Z kontextu rozsudku je jednoznačné, že práve tieto výroky súd prvej inštancie posudzoval a posúdil ako nepravdivé. Vyplýva to aj z bodu 19 rozsudku. Následne súd prvej inštancie v bode 18. rozsudku dospel k záveru, že hodnotiace úsudky postrádali skutkový (faktický) základ, absentovala v nich racionálna argumentácia, a preto nie sú obhájitelné slobodou prejavu alebo právom na informácie. Odôvodnenie rozsudku podáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 78/07, sp.zn. IV.ÚS 115/03, sp.zn. III. ÚS 209/04). Neobstojí podľa žalobcov ani námietka žalovaných proti hodnoteniu dôkazov. Žalovanými predložené listiny nebolo možné považovať za autentické a navyše ich pravdivosť žalobcovia vyvrátili výpismi z účtov, ktoré žalovaní nespochybnili. Pokiaľ je potom výsledkom hodnotenia súdu záver, že žalovanými tvrdené transakcie sa neuskutočnili, resp. že žalovaní nepreukázali, že sa

žalobcovia dopustili trestnej činnosti, nie je možné z hľadiska presvedčivosti a logickosti úvahám súdu prvej inštancie nič vytknúť. Z obsahu rozsudku je zrejmé, čo považoval za skutkové tvrdenia (tvrdenia o trestnej činnosti žalobcov, o praní špinavých peňazí, o spáchaní trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti) a čo považoval za hodnotiace úsudky (znižovanie dôstojnosti advokátskeho stavu, či ohľadom kritiky žalobcu 3/), napr. bod 22 rozsudku. Námietky žalovaných v tomto smere považovali žalobcovia za neopodstatnené. Postavenie osoby verejného záujmu neznamena, že takáto osoba je zbavená práva na ochranu osobnosti alebo práva na ochranu dobrej povesti v prípade právnickej osoby (napr. mutatis mutandis uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 418/09). Ani postavenie žalobcov ako osôb verejného záujmu ich nezbavovalo ochrany pred šírením nepravdivých skutkových tvrdení a neprípustných hodnotiacich úsudkov. Súd prvej inštancie to podľa žalobcov aj jasne vyjadril v bode 22 rozsudku: „Avšak ani verejne činná osoba nie je povinná strpieť bezdôvodné urážky, či obviňovanie zo spáchania trestného činu, keďže aj ona požíva ochranu pred výrokmi, ktoré majú za cieľ alebo môžu vyvolať nenávisť“. Postavenie žalobcov posúdil ako postavenie osôb verejného záujmu v celkovom kontexte hľadania rovnováhy medzi právom na informácie a slobodou prejavu na jednej strane a právom na ochranu osobnosti a dobrej povesti právnickej osoby na strane druhej a dospel k opodstatnenému záveru, že prednosť má dostať ochrana osobnostných práv žalobcov. Nevykonanie navrhnutých dôkazov vôbec nie je možné považovať za znemožnenie realizovania procesných práv strany. Medzi procesné práva strany totiž nepatrí povinnosť súdu vykonať dôkazy, ktoré strana navrhla. Súd je povinný iba návrhom na vykonanie dôkazu sa zaoberať a ak sa rozhodne ho nevykonať, je povinný nevykonanie dôkazu odôvodniť (mutatis mutandis R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Týmto požiadavkám súd vyhovel a je to zrejmé z bodu 27 rozsudku: „Súd dokazovanie navrhnuté žalovanými nevykonaním s poukazom na zásadu hospodárnosti konania, keď mal za to, že vykonanie takéhoto dokazovania by smerovalo k nedôvodnosti a nadbytočnosti, keďže jeho výsledok by nevedel k preukázaniu tvrdení, že by sa žalobcovia boli dopustili trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti“. Je zrejmé, s poukazom na princíp prezumpcie nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR, že navrhnuté dôkazy, pri absencii dokonca i trestného stíhania, nie to ešte trestného rozsudku, nedokážu preukázať pravdivosť skutkových tvrdení žalovaných o trestnej činnosti žalobcov. Námieta údajnej nevykonateľnosti výrokov rozsudku mali žalobcovia za úplne nezmyselnú. Povinnosti, ktoré majú žalovaní splniť, sú formulované jasne a jednoznačne. Nakoniec žalovaní nikdy nenamietali, že nevedia, čo a ako majú v prípade vyhovenia žalobe plniť. Namietané príspevky sa dotýkajú spoločnosti AKMG, s.r.o. a preto je logické, že výroky rozsudku sa vzťahujú na AKMG, s.r.o. Uvedenie právneho nástupníctva nie je predpokladom vykonateľnosti uložených povinností. Čo sa týka výroku 1, je potrebné ho interpretovať v kontexte. Neoprávnené zásahy žalovaných smerovali proti AKMG, s.r.o., žalovaní o AKMG, s.r.o. šírili nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie o podieľaní sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti a o znižovaní dôstojnosti advokátskeho stavu. Žalovaným sa preto ukladá, aby sa zdržali šírenia nepravdivých a pravdu skresľujúcich informácií o spájaní AKMG, a.s. s podieľaním sa na legalizácii príjmov z trestnej činnosti a o znižovaní dôstojnosti advokátskeho stavu. Formulácia petitu teda zodpovedá neoprávnenému zásahu, ktorého sa žalovaní dopustili. Je pritom logické, že nebyť výroku, žalovaným by nič nebránilo v šírení informácie, že AKMG, s.r.o. sa inkriminovanom čase podieľala na legalizácii príjmov z trestnej činnosti a o znižovaní dôstojnosti advokátskeho stavu. Nemôže existovať relevantná pochybnosť o tom, čo majú žalovaní urobiť a použitie obchodného mena AKMG, s.r.o. nebráni splneniu tejto povinnosti.

Čo sa týka výroku VIII. (morálna satisfakcia), formulácia ospravedlnenia, ktoré má byť obsahom listu, je vecou žalobcov. Nakoľko žalovaní šírili nepravdivé osočujúce informácie o AKMG, s.r.o., žalobcovia logicky požadujú, aby sa žalovaní v tomto prípade „symbolicky“

ospravedlnili právnenému predchodcovi žalobcu 1/. Účelom morálneho zadosťučinenia je zmiernenie spôsobenej ujmy, a preto ak žalobcovia požadujú, aby v ospravedlnení bolo uvedené obchodné meno AKMG, s.r.o., je to v súlade s účelom primeraného zadosťučinenia. Rovnako, ako je uvedené vyššie, nemôže existovať relevantná pochybnosť o tom, čo majú žalovaní urobiť, teda list s akým obsahom majú žalovaní doručiť. Použitie obchodného mena AKMG, s.r.o. v žiadnom prípade nebráni splneniu tejto povinnosti. Nakoniec žalovaní si podľa žalobcov odporujú, keď súčasne tvrdia, že: „... akékoľvek eventuálne zásahy a ich ‚náprava‘ sa môže vzťahovať len na osobu právneho predchodcu“.

23. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné doplniť ani znova zopakovať (§ 385 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 319 ods. 3 CSP, keď dospel k záveru, že odvolanie žalovaných 1/, 2/ a 3/ nie je dôvodné.

24. V deň vytýčeného termínu verejného vyhlásenia rozsudku dňa 29.5.2024 žalovaní opätovne vzniesli námietku zaujatosti voči vec prejednávaciemu senátu odvolacieho súdu, v ktorej bolo uvedené: „Nakoľko za posledný mesiac prišli v zreteľ nové okolnosti a informácie, nadobudol som presvedčenie, že tu uvedení sudcovia nemôžu v tomto konaní vystupovať nezaujato, neexistuje zdanie nestrannosti, bez pochyb nebudú rozhodovať nestranne a teda žiadam o vylúčenie všetkých uvedených sudcov z ďalšieho konania a rozhodovania.“ V tejto námietke zaujatosti absentujú obligatórne náležitosti uvedené v ust. § 52 ods. 2 CSP, a to konkrétny dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, kedy sa na takúto námietku neprihliada. V tomto prípade sa vec tiež nadriadenému súdu nepredkladá. Ďalej je v tejto námietke zaujatosti uvedené: „K tomu uvádzame, že namietané sudkyne sú vo vzťahu k žalobcom, ktorý vylučuje ich nestranné rozhodovanie. Zachytili sme tiež informácie, že žalobca sa pokúšal ovplyvniť ich rozhodnutie v tejto veci vo svoj prospech, aby mohol ovplyvniť aj výsledky iných konaní.“ O týchto tvrdeniach žalovaného ako o ním vykonštruovaných dôvodoch pre vylúčenie sudkýň odvolacieho senátu z prejednávania veci, a aj popretých vo vyjadreniach menovanými sudkýňami, už bolo rozhodnuté Najvyšším súdom SR uznesením zo dňa 11. júna 2024 č.k. 1Nc 3/2024-683, ktorý sudkyne JUDr. Valériu Kleinovú st., JUDr. Annu Kašajovú a Mgr. Ingrid Degmovú Pospíšilovú z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci nevylúčil.

Podľa § 53 ods. 2 CSP na opakované námietky zaujatosti podané z toho istého dôvodu súd neprihliada, ak už o nich rozhodol nadriadený súd; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Tiež je v nej uvedené vymyslené tvrdenie, že žalobca už pozná, ako je vec rozhodnutá a v jeho dispozícii sú pasáže rozsudku (neuviedol akého). Pritom vec do vyhlásenia VVR nie je rozhodnutá, žiadny rozsudok nebol vo veci vopred vypracovaný (keby tomu tak bolo, išlo by navyše o procesný postup sudcu o čase vyhotovenia rozhodnutia alebo jeho rozhodovacej činnosti, kedy sa tiež na námietku zaujatosti neprihliada a vec sa nadriadenému súdu nepredkladá - § 53 ods. 3 CSP). Pokiaľ žalovaný v závere uviedol, že dôvody Návrhu na vylúčenie sudcov doplní v lehote 10 dní, odvolací súd poukazuje na ust. § 52 ods. 2 posledná veta CSP, v zmysle ktorého ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužijú a na ust. § 53 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Preto vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd považoval za splnené podmienky pre

verejné vyhlásenie rozsudku v zmysle § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP.

25. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

26. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 CSP a prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav sa odvolací súd nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožnil s dôvodmi týkajúcimi sa napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Súd prvej inštancie vykonal vo veci z hľadiska žalobcami uplatneného práva dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s ust. § 191 CSP zhodnotil. Na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správne právne závery a napadnuté rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie o žalobe žalobcu podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne odôvodnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý súdny proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti žalobcami uplatnenej žaloby. S jeho odôvodnením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, preto sa v ďalšom obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, na ktoré v ďalšom poukazuje a vyjadruje sa k odvolacím námietkam žalovaných.

27. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným

zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa článku 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka je podkladom pre ochranu širokého okruhu tzv. osobnostných práv. V praxi sa uvedené ustanovenie najčastejšie používa v súvislosti s porušením práva na česť a dôstojnosť, teda v prípadoch zverejňovania alebo šírenia nepravdivých, či urážlivých informácií. Nemusí ísť len o zverejnenie v masových médiách, k neoprávnenému zásahu môže dôjsť aj uverejnením či šírením nepravdivých alebo urážlivých informácií prostredníctvom sociálnych sietí alebo dokonca ústne.

Podľa § 19b ods. 2 Občianskeho zákonníka pri neoprávnenom použití názvu právnickej osoby sa možno domáhať na súde, aby sa neoprávnený užívateľ zdržal jeho užívania a odstránil závadný stav; možno sa tiež domáhať primeraného zadost'učinenia, ktoré sa môže požadovať aj v peniazoch.

Podľa § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka odsek 2 platí primerane aj pre neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby.

Podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolo'ovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

28. Právo na ochranu osobnosti, ako základné ľudské právo, je garantované článkom 19 Ústavy SR, pričom podrobnejšie je tento článok vykonaný ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník ustanovuje, že fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadost'učinenie. Pokiaľ by sa nezdalo takéto zadost'učinenie postačujúce, najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. K zásahu do práva na ochranu osobnosti, in concreto do cti a ľudskej dôstojnosti môže dôjsť tak skutkovými tvrdeniami, ako i hodnotiacimi úsudkami. Pokiaľ ide o zásah spočívajúci v skutkových tvrdeniach, pôjde v zásade o tvrdenia nepravdivé. Takýto zásah je daný vtedy, ak v konkrétnom prípade presiahol určitú intenzitu takou mierou, ktorú už v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať (Nález ÚS ČR sp.zn. I. ÚS 156/99 zo dňa 8.2.2000).

Do dobrej povesti právnickej osoby možno tiež zasiahnuť skutkovými tvrdeniami, ktoré sú nepravdivé, ako aj neprimeranými hodnotiacimi úsudkami, ktoré musia mať difamačný charakter. Musia byť objektívne spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti právnickej osoby (Nález ÚS SR zo dňa 18.9.2008 sp.zn. II. ÚS 211/08). Zásahom pritom môže byť aj kritika, ak táto presiahla rámec oprávnenej kritiky (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23.9.2009 sp.zn. 4 Cdo 212/2007). Zákon jej pritom poskytuje ochranu už aj v prípade, keď neoprávnený zásah dobrú povesť právnickej osoby len ohrozil, nemusí teda dôjsť k priamemu poškodeniu dobrej povesti. Hlavnou príčinou, ktorá by vylučovala neoprávnenosť zásahov do dobrej povesti právnickej osoby, by bola skutočnosť, že by šlo o difamujúce tvrdenia či úsudky, ktoré sa zakladajú na pravde. Hovoríme o tzv. dôkazoch pravdy, avšak ako v prípade vyvrátenia dobrej povesti, aj v tomto prípade leží dôkazné bremeno na strane ohroziteľa, príp. porušiteľa dobrej povesti právnickej osoby.

Sloboda prejavu je ako základné politické právo chránená tak na vnútroštátnej úrovni (čl. 26 Ústavy SR), ako aj na úrovni medzinárodnej (čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd, čl. 11 Charty základných práv EÚ). Táto sloboda prejavu však nemôže byť zneužívaná, teda spôsobilá neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti. Každý novinár, by mal poznať hranice slobody prejavu, za ktoré nemôže ísť. Okrem právneho minima, musí vedieť rozlišovať medzi tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami, ktoré vysloví na adresu niekoho iného. Platí tu princíp, že ani novinár nemôže rozširovať o niekom tvrdenia, ktoré sú nepravdivé, pretože o tvrdení sa dá povedať, či je pravdivé alebo nie. Hodnotiaci úsudok zase možno posudzovať ako primeraný alebo neprimeraný. Neprimeranosť úsudku je daný buď tým, že logicky nevyplýva z pravdivých premís alebo tým, že je z hľadiska formy neprimeraný.

29. Je nepochybné, že rozhodnutie súdu prvej inštancie malo v okolnostiach prípadu zákonný základ (§ 13 Obč.zák.) a že sledovalo cieľ ochrany ústavne zaručeného práva žalobcov na ochranu osobnosti. Tento cieľ možno považovať za legitímny, pretože čl. 26 ods. 4 ústavy umožňuje zákonom obmedziť slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie okrem iného vtedy, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, čo nepochybne zahŕňa aj právo na ochranu osobnosti. Nemožno pritom opomenúť, že základné právo na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena požíva ústavnú ochranu v čl. 19 ústavy a ako ústavne zaručené právo preto obstojí ako prípustný dôvod obmedzenia slobody prejavu (za splnenia podmienok skúmaných v teste proporcionality) aj v prípade, ak by čl. 26 ods. 4 ústavy takéto dôvody výslovne nevymedzoval (I. ÚS 77/08, III. ÚS 238/08). Pri strete práva na ochranu osobnosti a slobody prejavu je kľúčovým ich vyvažovanie, a teda rozhodovanie, ktoré z týchto práv má v prejednávanej veci prednosť - test proporcionality. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR (IV. ÚS 302/2010, I. ÚS 408/2010, I. ÚS 352/2011, I. ÚS 416/2011, I. ÚS 390/2011, IV. ÚS 107/2010, II. ÚS 326/09, II. ÚS 152/08) je v takomto prípade nutné v zásade skúmať a) kto, b) o kom, c) čo, d) kde, e) kedy a f) ako hovorí.

Pri posudzovaní otázky KTO mal neprípustným (podstatným) spôsobom zasiahnuť do práv konkrétnej fyzickej osoby alebo právnickej osoby garantovaných čl. 19 ústavy, treba vychádzať zo stabilizovanej judikatúry ESLP, ktorá subjekty uplatňujúce slobodu prejavu rozčleňuje do viacerých skupín z hľadiska dôležitosti ich prejavov pre výmenu názorov v demokratickej spoločnosti. Z judikatúry ESLP jednoznačne vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu (napr. rozsudok ESLP Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26.4.1995, sťažnosť č. 1594/90 alebo rozsudok ESLP Bladet Tromsø a Stensaas proti Nórsku z 20.5.1999, sťažnosť č. 21980/93). Novinári majú (spoločenskú) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru preháňania a provokácie. Odvolací súd akceptuje uvedený prístup ESLP, a to nielen z dôvodu jeho authority, ale hlavne z dôvodu presvedčivosti jeho argumentácie (porovnaj IV. ÚS 107/2010).

V súvislosti s posudzovaním otázky „O KOM“, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že dôsledkom snahy o podporu výmeny názorov o verejne zaujímavých témach je aj kategorizácia osôb, ktorých sa uverejnené informácie a do ktorých osobnostnej sféry negatívne zasahujú, resp. môžu zasahovať. Hranice akceptovateľnosti šírenia informácií týkajúcich sa osobnostnej sféry sú najširšie u verejne činných osôb (resp. osôb tzv. verejného záujmu) a najužšie u „bežných“ občanov (rozhodnutie ESLP vo veci Janowski proti Poľsku z 21.1.1999, sťažnosť č. 25716/94, § 28).

30. Zostávalo v danom prípade posúdiť, či predmetné príspevky skutočne obsahovali aj nepravdivé a poškodzujúce informácie o žalobcoch, spôsobilé zasiahnuť do ich základného

práva garantovaného čl. 19 ústavy, pričom prípadný zásah do nich by bolo možné hodnotiť ako podstatný. Pri posudzovaní otázky „ČO“ bolo predmetom inkriminovaných príspevkov, posúdiť, či prostredníctvom nich sa poukazuje na dôležitú otázku verejného záujmu. V rámci prípustnej (oprávnenej) kritiky nie sú prekročené jej vecné limity a zároveň je dodržaná požiadavka ich primeranosti. Vecná je taká kritika, ktorá vychádza z pravdivých východiskových podkladov a ktorá z nich zároveň logicky vyvodzuje zodpovedajúce hodnotiace úsudky. Ak nie sú však tieto podklady pravdivé a ak je hodnotiaci úsudok difamujúci, potom nemožno kritiku považovať za primeranú. Výpovedná hodnota inak pravdivého tvrdenia môže byť s ohľadom na kontext článku, v ktorom je uvedené, značne skreslená, resp. deformovaná (skreslenie môže byť spôsobené formou jeho podania alebo zasadením tvrdenia do takých súvislostí, či okolností, ktoré objektívne vyvolá dojem skresľujúci pravdu), a to až do takej miery, že zhodnotením inak pravdivého tvrdenia dospeje čitateľ k nepravde, ktorá môže zasiahnuť do práv iných (I. ÚS 408/2010).

Dôležitým kritériom pri posudzovaní zásahu do slobody prejavu je totiž aj miesto, kde zazneli, resp. kde boli uverejnené sporné výroky (t.j. otázka „KDE“ boli inkriminované príspevky uverejnené). Vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa informácia distribuuje, tým vyššia je ochrana osobnostných práv.

V súvislosti s posudzovaním kritéria „AKO“ boli informácie v inkriminovaných príspevkoch zverejnené, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vo svojej rozhodovacej činnosti štandardne vychádza z judikatúry ESLP, ktorá nepopiera právo novinára dopustiť sa aj určitého zjednodušenia či dokonca nepresnosti, avšak za súčasného rešpektovania zásady, že uverejnenie informácií v relevantnom čase zodpovedalo reálne existujúcim skutočnostiam (porovnaj napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 156/99).

Na základe odpovedí na tieto otázky možno potom pomocou testu proporcionality určiť, ktorá sloboda (právo) má byť uprednostnená. V tejto súvislosti ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti štandardne aplikuje tzv. test proporcionality, ktorý sa skladá z týchto troch krokov: 1. identifikácie účelu zásahu do základného práva a testu vhodnosti tohto zásahu na jeho dosiahnutie, 2. testu nevyhnutnosti tohto zásahu a 3. testu proporcionality v užšom zmysle. Prvým krokom je identifikácia cieľa (účelu), ktorý zásah do základného práva sledoval a ktorý musí byť z ústavného hľadiska legitímny a legálny, čo znamená, že ústava musí obmedzenie predmetného základného práva z dôvodu dosiahnutia tohto cieľa pripúšťať (čl. 13 ods. 4 druhá veta ústavy). Súčasťou tohto kroku je aj skúmanie racionálnej väzby medzi týmto prostriedkom (zásahom) a sledovaným cieľom, teda či ním možno tento cieľ dosiahnuť. V druhom kroku bolo potrebné posúdiť, či nebolo možné použiť na dosiahnutie sledovaného cieľa prostriedok, ktorý by bol vo vzťahu k predmetnému základnému právu šetrnejší. Tretím a posledným krokom je posúdenie proporcionality v užšom zmysle. Jeho podstatou je vyvažovanie dvoch v kolízii stojacich práv či hodnôt a následné uprednostnenie jednej z nich v konkrétnom prípade. Takto vymedzené čiastkové otázky v zásade umožňujú zhodnotiť proporcionality zásahu do osobnostných práv adresáta kritiky zo všetkých relevantných aspektov, napriek tomu však nemusia vždy poskytnúť jednoznačnú odpoveď. Tento test tak predstavuje len jednu z pomôcok, ktoré slúžia na predmetné ústavnoprávne posúdenie. Predmetné obmedzenie bolo zároveň vhodným prostriedkom na dosiahnutie ochrany osobnostných práv žalobcov (test vhodnosti), pričom vzhľadom na to, že títo nemali iný právny prostriedok, ako sa domôcť ich ochrany, bola splnená aj podmienka nevyhnutnosti takéhoto obmedzenia (test nevyhnutnosti). Na posúdenie proporcionality zásahu do práv žalobcov tak bol za týchto okolností kľúčový posledný krok príslušného testu, v rámci ktorého je posudzovaná proporcionality v užšom zmysle, teda či v danom konkrétnom prípade malo mať prednosť právo žalobcov na ochranu osobnosti pred slobodou prejavu. V súlade s ustálenou judikatúrou (II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, IV. ÚS 448/2012) na účel riešenia uvedenej kolízie možno analyzovať predmetný prejav pomocou testu zjednodušene

vyjadreného otázkami KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO v danom prípade „hovoril“ (uverejnil informáciu; napr. Kmec, J. et al. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C.H.Beck, 2012. s. 1082 a nasl.). Takto vymedzené čiastkové otázky v zásade umožňujú zhodnotiť proporcionalitu zásahu do osobnostných práv adresáta kritiky zo všetkých relevantných aspektov.

Aj s uvedenými testami proporcionality a nevyhnutnosti sa súd prvej inštancie tiež správne vysporiadal.

31. Pri dokazovaní a následnom rozhodovaní, či konkrétnym prejavom došlo k zásahu do práv na ochranu osobnosti, je podľa judikatúry potrebné vždy starostlivo rozlišovať medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami (Lingens v. Rakúsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8.7.1986). Rozlíšenie medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami má koncepčný význam - vytvoril sa ním základ binárneho rozlišovania prejavov. Každý prejav vo svojej podstate sa týka buď skutkového tvrdenia (faktu, informácie) alebo hodnotiaceho úsudku (názoru, myšlienky) alebo zahŕňa obidva - skutkové tvrdenie aj hodnotiaci úsudok (DRGONEC, J.: Základy masmediálneho práva. 2008, Bratislava).

Skutkovým tvrdením je vyjadrenie o skutkovej podstate alebo o postupe, ktoré sa vyznačuje objektívnym vzťahom medzi prejavom a realitou, a ktorého pravdivosť, úplnosť a presnosť možno preveriť dokazovaním (rozhodnutie spolkového Ústavného súdu Nemecka z dňa 9. októbra 1991 - sp. zn. 1 BvR 1555/88). Inak povedané, skutkovým tvrdením sa vyslovuje fakt, ktorý objektívne a preukázateľne existuje nezávisle od toho, kto prejav vo forme skutkového tvrdenia urobil.

Hodnotiacim úsudkom sa prejavuje názor (vyslovuje sa myšlienka). Názor je stelesnením osobného postoja držiteľa slobody prejavu k faktom. Kým pravdivosť tvrdení podlieha dokazovaniu v súdnom či inom konaní, pravdivosť hodnotiacich úsudkov už pojmovo dokázať nemožno, preto dokazovaniu pravdivosti nepodliehajú. Možno ich posudzovať iba z hľadiska ich primeranosti (KERECMAN, P.: Sloboda prejavu novinára a ochrana pred jej zneužitím. 2009, Bratislava). Dokázať pravdivosť hodnotiaceho úsudku nie je možné, pretože táto požiadavka porušuje slobodu vlastného názoru, ktorá je základnou súčasťou práva zaručeného článkom 10 Dohovoru (Lindon, Otchakovsky-Laurens a July v. Francúzsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 22.10.2007). Hodnotiace úsudky však musia vyplývať z určitých pravdivých faktov.

Pri posudzovaní limitov slobody prejavu treba rozlišovať medzi faktami a hodnotiacimi úsudkami. Existenciu faktov možno preukázať, zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov dôkazy, naopak, nepripúšťa (napr. Lingens proti Rakúsku, bod 46; tiež rozsudok ESĽP z 12. 6. 2001 vo veci sťažnosti Feldek proti Slovensku č. 29032/95, bod 75), hoci aj tie musia vychádzať z dostatočného faktického základu (rozsudok ESĽP z 24.2.1997 De Haas a Gijssels proti Belgicku č. 19983/92, bod 47, tiež rozsudok ESĽP z 27.2.2001 vo veci Jerusalem c. Rakúsko). Ochrana výrokov majúca charakter hodnotiacich úsudkov je tak z hľadiska slobody prejavu vo všeobecnosti intenzívnejšia ako v prípade uverejnenia faktov (skutkových tvrdení), ktoré sa môžu ukázať neskôr ako nepravdivé (II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, IV. ÚS 302/2010, IV. ÚS 492/2012).

Klasifikácia prejavu ako faktu alebo hodnotiaceho úsudku je vecou posúdenia súdov (Prager and Oberschlick, už citovaný rozsudok, bod 36). Všeobecne aplikovateľné kritérium na klasifikáciu výrokov na fakty a hodnotiace úsudky neexistuje, avšak vo veci Andreescu proti Rumunsku (rozsudok ESĽP z 8.6.2010, body 94 96) ESĽP konštatoval, že svoju úlohu zohrávajú aj okolnosti, že – pôvodca výroku neprezentuje určité skutočnosti ako istoty, ale vyjadruje len pochybnosti či podozrenie, a že jeho snahou je v dobrej viere informovať verejnosť o veci všeobecného záujmu (m. m. IV. ÚS 472/2012). Ústavný súd vo veci sp.zn. PL. ÚS 12/09 uviedol, že skutkové tvrdenia sú také vyjadrenia, ktoré možno podrobiť testu

pravdivosti (obdobne Ústavný súd Českej republiky vo veci sp.zn. I. ÚS 453/03 alebo Spolkový ústavný súd Nemecka vo veci BVerfG 90, 241 a 247).

Z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, ale je postačujúce, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, teda stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia. Na rozdiel od skutkového tvrdenia, hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktú zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok nie je možné dokazovať, pretože ide o zaujatie určitého subjektívneho postoja osoby, je však potrebné skúmať, či uvedený výrok má určitý skutkový základ, či je použitá forma jeho vyjadrenia primeraná a či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie danej osoby namiesto toho, aby bol zásah do práva na ochranu osobnosti len nevyhnutným sprievodným javom oprávnenej kritiky. Ochrana výrokov, ktoré majú charakter hodnotiacich úsudkov, je z hľadiska slobody prejavu intenzívnejšia ako v prípade skutkových tvrdení. Súď skúma intenzitu tvrdeného porušenia práva na ochranu osobnosti v spojitosti so slobodou prejavu a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Tvrdený zásah do práva na ochranu osobnosti musí bezprostredne súvisieť s porušením chráneného základného práva, musí ísť teda o zásah neoprávnený, ktorý presiahne svojou intenzitou takú mieru, ktorú v demokratickej spoločnosti už nemožno tolerovať. Nie sú pritom rozhodujúce subjektívne pocity osoby, ktorej sa výroky týkajú, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne v spoločenskom postavení) vnímala aj každá iná fyzická osoba (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/137/2008 zo dňa 18.02.2010).

Na základe vyššie uvedeného nemožno odvoláciu námietku žalovaných, že výroky žalovaných nemôžu byť chápané ako tvrdenia, ale ako hodnotiace úsudky, pri ktorých nie je potrebné preukazovať ich pravdivosť, mať za dôvodnú. Žalovaní použili v príspevkoch aj skutkové tvrdenia, ktoré neboli preukázané, aj hodnotiace úsudky, pričom kritika na úkor žalobcov vybočovala z medzí slušnosti. Ničím nepodložené obviňovanie žalobcov zo spáchania trestného činu (okrem existencie 2 listov zo spravodajskej finančnej jednotky, ktoré sa však primárne žalobcov netýkali), predstavuje závažné tvrdenia, ktoré sú spôsobilé vytvoriť klamlivú predstavu verejnosti o tom, že žalobcovia znižujú dôstojnosť advokátskeho stavu. Ide pritom o taký zásah, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach fyzických osôb a dobrej povesti právnickej osoby. Napadnuté príspevky neprezentovali žalobcov ani ako osoby podozrivé zo spáchania trestného činu, ale v rozpore so zásadou prezumpcie nevinu ich prezentovali priamo ako páchatel'ov trestnej činnosti.

32. Právnym predchodcom žalobcu 1/ bola právnická osoba, ktorá existovala od 4.7.2007 do 7.7.2020 a jej jediným predmetom činnosti bolo poskytovanie právnych služieb. Spoločníkmi a zároveň konateľmi právnickej osoby boli žalobcovia 2/ a 3/, ktorí sú advokátmi. Žalovaný 2/ podľa verejne dostupných zdrojov je podnikateľom, novinárom a youtuberom, pričom má zároveň vytvorený účet na sociálnej sieti Facebook s názvom „Martin [redacted]-Martin [redacted] (predtým „Martin [redacted] 1976“) a „Martin [redacted] s počtom sledovateľov stránky vyše 20 000. Žalovaný 3/ je občianskym združením evidovaným Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, ktoré vzniklo v roku 2007 a jeho predsedom je žalovaný 2/. Okrem toho je vydavateľom periodickej tlače s názvom GINN.PRESS s dátumom začiatku vydávania periodickej tlače od 31.01.2019. Na sociálnej sieti Facebook je vytvorený účet s názvom „GINN“ s počtom sledovateľov stránky približne 26-tisíc.

33. Súď prvej inštancie sa správne vysporiadal s vznesenou námietkou žalovanými o nedostatku ich pasívnej legitímácie, keď tvrdili, že pasívne legitimovaným môže byť jedine žalovaný 3/, ktorý jediný je vydavateľom periodickej tlače s názvom „GINN“ a prevádzkuje

aj profil „GINN“ na Facebooku, kým žalovaný 2/ vykonáva novinársku činnosť v rámci periodika a portálu „GINN“, keď vyvodil, že vzhľadom na to, že žalovaný 2/ je predsedom oboch občianskych združení, teda žalovaných 1/ a 3/, pričom riadiť občianske združenie, či založiť profil na sociálnych sieťach spadá pod možnosti fyzickej osoby, súd považoval za zrejme vzájomné prepojenie všetkých žalovaných. Okrem toho už samotná skutočnosť, že na jednotlivých sociálnych sieťach vystupujú viaceré profily s názvami „GINN.PRESS“, „Martin [REDAKT]“ či „GINN“, ktorých existenciu žalovaní nespороvali, potvrdzuje existenciu a aktívnu účasť všetkých žalovaných na zverejňovaní príspevkov o žalobcoch. Z účtu vytvoreného na sociálnej sieti Facebook s názvom „Martin [REDAKT] a „Martin [REDAKT] - Martin [REDAKT]“ vyplýva, že ide o fyzickú osobu, novinára, zakladateľa občianskeho združenia GINN.PRESS, pričom sa na danom účte nachádza odkaz na všetky ďalšie profily žalovaného 2/ (Twitter, Instagram, Youtube, VK). Z účtu vytvoreného na sociálnej sieti Facebook s názvom „GINN (@ginn.press)“ vyplýva, že ide o občianske združenie pre ochranu verejného záujmu, ktoré je zároveň zapojené do novinárskej siete, pričom sa na danom účte nachádza odkaz na internetovú stránku ginn.press, ako aj na ďalšie účty na sociálnych sieťach (Youtube - GINNmedia, Twitter, LinkedIn, Instagram, VK). Pretože v rámci uvedeného účtu vystupuje tak žalovaný 1/, ako aj žalovaný 3/, mal za preukázanú pasívnu vecnú legitímáciu týchto žalovaných. Poznámeneal, že síce žalovaní poukázali na to, že vydavateľom periodickej tlače s názvom „GINN.PRESS“ je len žalovaný 3/, voči ktorému mala žaloba smerovať, v zmysle zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve sa za periodicкую tlač považujú noviny, časopisy, iná tlač, žalovaní zverejňovali a rozširovali informácie o žalobcoch prostredníctvom internetu. Na základe uvedeného nemal pochybnosti o tom, že účty na sociálnej sieti Facebook (GINN @ginn.press, Martin [REDAKT] - Martin [REDAKT] predtým „Martin [REDAKT] 1976“ a Martin [REDAKT] sú v plnej dispozícii žalovaných, najmä žalovaného 2/, ktorý je štatutárnym orgánom aj žalovaného 1/, aj žalovaného 3/. Náležite pritom poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo/2837/2004 z 27.09.2005, podľa ktorého pri určení subjektu, na ktorý dopadajú sankcie v zmysle ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka v prípadoch, ak bol neoprávnený zásah osobnosti spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou či inou fyzickou osobou na činnosti tejto právnickej alebo inej fyzickej osoby, je potrebné vychádzať zo zásady, že tieto občianskoprávne sankcie podľa ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka postihujú s použitím analógie (§ 420 ods. 2 v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka) práve samotnú právnickú či fyzickú osobu, ktorej sa takýto neoprávnený zásah pripočíta.

Odvolací súd zdôrazňuje, že pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného zakladá skutočnosť, že je pôvodcom zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, resp. že je možné mu takýto zásah pričítať. Uvedené platí vo vzťahu ku každému zo žalovaných. V bodoch 13. a 14. rozsudku súd prvej inštancie podľa žalobcov jasne, výstižne a komplexne vysvetlil dôvody, pre ktoré dospel k záveru, že žalovaní sú pasívne legitímovaní. Namietané príspevky boli zverejňované, sprístupňované a šírené na kontách (účtoch) na sociálnych sieťach (Instagram, YouTube, Facebook a pod.), ktoré patrili žalovanému 1/, žalovanému 2/ a žalovanému 3/. Teda zverejňovanie, sprístupňovanie a šírenie namietaných príspevkov na účtoch žalovaného 1/, žalovaného 2/ a žalovaného 3/ je možné považovať za zásahy, ktorých pôvodcami sú žalovaný 1/, žalovaný 2/ a žalovaný 3/. Z vyššie uvedeného vyplýva, že je úplne irelevantné, kto je vydavateľom periodickej tlače s názvom „GINN“ a akou formou žalovaný 2/ vykonáva novinársku činnosť.

Preto odvoláciu námietku žalobcov, že v tomto súdnom konaní nie je pasívne vecne legitímovaný ani žalovaný 1/, ani žalovaný 2/ z dôvodu, že v zmysle výpisu zoznamu periodickej tlače je vydavateľom periodickej tlače s názvom „GINN“ len žalovaný 3/ a žalovaný 2/ vykonával novinársku činnosť v rámci v periodika a portálu „GINN“, mal odvolací súd za nedôvodnú.

34. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že uverejnenie inkriminovaných príspevkov bolo objektívne spôsobilé svojím obsahom vyvolať negatívny zásah do osobnostnej sféry žalobcov 2/ a 3/ (ako súkromných osôb), a dobrej povesti právneho predchodcu žalobcu 1/ zverejnením nepravdivých informácií na facebookovom profile žalovaných, prostredníctvom e-mailov zaslaných klientom žalobcov, ako aj prostredníctvom podnetu adresovaného Slovenskej advokátskej komore. Tento neoprávnený zásah vo forme zverejnenia nepravdivých informácií na Facebooku mal širokú publicitu, čo zvyšovalo jeho intenzitu, v dôsledku čoho došlo k zníženiu dôstojnosti žalobcov 2/ a 3/ a ich vážnosti v spoločnosti, čo zakladalo nárok požadovať od žalovaných primerané zadosťučinenie vo forme písomného ospravedlnenia, ako aj samotného odstránenia nepravdivých príspevkov žalovaných na ich facebookových profiloch. Uvedené tvrdenia žalovaní konštatovali ako fakty, keď nielen v podnete na začatie disciplinárneho konania voči žalobcom 2/ a 3/ zo dňa 23.10.2015 tvrdili, že „sa obaja žalobcovia zapojili do obchodovania so schránkovými spoločnosťami a v snahe vyhnúť sa daňovej povinnosti zatajili príjem z poskytovania právnych služieb, čím poškodili štátny rozpočet Slovenskej republiky“, ale aj v príspevkoch žalovaných zverejnených na Facebooku dňa 17.09.2015, dňa 18.09.2015, dňa 19.09.2015, dňa 21.09.2015 a dňa 27.09.2015 priamo uviedli (a to bez pripustenia hodnotiacich úsudkov), že sú žalobcovia zapletení do siete, kde sa perú špinavé peniaze. Medializácia nepravdivých skutkových tvrdení týkajúcich sa prania špinavých peňazí bola spôsobilá zasiahnuť do mimoriadne citlivej oblasti ich života-občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti tak u žalobcov 2/ a 3/, ako aj dobrej povesti právneho predchodcu žalobcu 1/, pretože nepravdivosť takýchto informácií do veľkej miery ovplyvnila vnímanie dobrej povesti tejto advokátskej kancelárie širokou verejnosťou, pričom práve vnímanie širokej verejnosti je základným kritériom pre hodnotenie povesti právnickej osoby. K uvedenému zásahu došlo prostredníctvom masovokomunikačných, širokej verejnosti určených informačných prostriedkov, a pokiaľ ide o dĺžku trvania zásahu, tento nebol uskutočnený jednorazovo, ale postupne zverejňovaním viacerých článkov.

Žalovaní nepreukázali a žalobcovia popreli, že by voči nim bolo vedené trestné konanie práve pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti, a to na základe žalovanými predloženými listinnými dôkazmi od finančnej spravodajskej jednotky. Zároveň spôsob, akým žalovaní poskytli a zverejnili informácie, fakty, možno vyhodnotiť ako útočné, difamujúce, osočujúce neakceptovateľným spôsobom, pričom dané príspevky boli objektívne spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv každej fyzickej osoby a dobrej povesti právnickej osoby. Okrem predmetných listov od Ministerstva vnútra SR žalovaní videli páchanie trestnej činnosti žalobcami aj v skutočnosti, že žalobcovia, resp. právny predchodca žalobcu 1/ bol v zmluvnom vzťahu s [REDACTED]

[REDACTED] čo však medzi stranami nebolo sporné. Z listinných dôkazov totiž vyplynulo, že medzi právnym predchodcom žalobcu 1/ a uvedenými subjektmi existovali zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktoré sú verejne dostupné. Napriek vyššie uvedenému a existencii právoplatného a vykonateľného neodkladného opatrenia sp.zn. 20C/226/2015 zo dňa 14.10.2015 žalovaní pokračovali v zverejňovaní ďalších príspevkov týkajúcich sa žalobcov a ďalej sa venovali téme „pranie špinavých peňazí“ s tým, že sa dopúšťali neprimeranej kritiky, ba dokonca osočovania najmä vo vzťahu k žalobcovi 3/, ktorého v príspevkoch a videách zo dňa 4.10.2019, 6.10.2019, 9.10.2019, 14.10.2019 označili za „klamára, podvodníka, advokáta napojeného na toky schránkových firiem a pranie špinavých peňazí, advokáta nacucnutého na štátne zdroje, tupca, zlodeja, sopliaka a pod.“, zároveň pripojili aj jeho obrazovú snímku.

S poukazom na príspevok žalovaného 1/ z 27.9.2015, email žalovaných zo dňa

18.9.2015 a dňa 23.9.2015, že žalovaní plánujú pokračovať vo zverejňovaní nepravdivých informácií, a dopúšťaní sa zásahu do osobnostných práv žalobcov 2/ a 3 a dobrej povesti žalobcu 1/ aj napriek existencii právoplatného a vykonateľného neodkladného opatrenia sp.zn. 20C/226/2015 zo dňa 14.10.2015, uloženie povinnosti žalovaným zdržať sa neoprávnených zásahov aj do budúcnosti, bolo tiež opodstatnené.

35. Pokiaľ žalovaní v odvolaní zotrvali na svojom tvrdení, že príspevky boli zverejnené v súvislosti s novinárskou činnosťou, súdna prax už opakovane judikovala, že tlač pri zachovaní práva na šírenie informácií nepožíva neobmedzenú slobodu, pretože toto právo je spojené aj s povinnosťou a zodpovednosťou poskytovať presné a dôveryhodné informácie pri dodržiavaní etických pravidiel, bez porušenia alebo ohrozenia cti, dôstojnosti, vážnosti či dobrého mena inej osoby. Príspevky žalovaných predstavovali skutkové tvrdenia, ale aj hodnotiace úsudky, ktoré sa nezakladali na pravdivej informácii a vzhľadom na ich charakter, nepravdivosť skutkových tvrdení a slovník, ktorý žalovaní použili, predstavovali zásah do osobnostných práv žalobcov, pričom nešlo o nevyhnutný sprievodný jav kritiky, ich cieľom bolo hanobenie a zneuctenie žalobcov. V príspevkoch žalovaných boli použité také výrazy, ktoré sú reálne spôsobilé vzbudiť aj u nepravnickej verejnosti podozrenie, či predpoklad, že sa žalobcovia v rámci výkonu advokácie dopúšťajú trestného činu, vyvolať v širokej verejnosti dojem, ba presvedčenie, že žalobcovia okrádajú štát. Žalovaní konštatovali páchanie trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti žalobcami bez pripustenia opaku, a to napriek tomu, že nepredložili žiadny hodnoverný doklad preukazujúci pravdivosť ohľadom trestného stíhania, či odsúdenia žalobcov za taký trestný čin. Je preto evidentné, že príspevky žalovaných neboli uverejnené v dobrej viere za účelom poskytnutia presných a spoľahlivých informácií, ani v súlade s novinárskou etikou. Ústavný súd a ani judikatúra ESLP nepopiera právo novinára dopustiť sa aj určitého zjednodušenia, či dokonca nepresnosti, avšak za súčasného rešpektovania zásady, že uverejnenie informácií v relevantnom čase zodpovedalo reálne existujúcim skutočnostiam. Príspevky boli zverejnené ako skutkové tvrdenia, t.j. že sa žalobcovia dopúšťajú páchania trestného činu, čím zároveň znižujú dôstojnosť advokátskeho stavu, hodnotiace úsudky vo vzťahu k žalobcovi 3/ presiahli mieru primeranej kritiky, preto nie je možné konštatovať, že príspevky boli zverejnené v dobrej viere, práve naopak, za účelom osočovania a ponižovania žalobcov. Vecnosť kritiky vyžaduje, aby kritika vychádzala z pravdivých skutočností (podkladov) ako premís pre hodnotiaci úsudok. Hodnotiaci úsudok musí byť totiž záverom, ktorý možno na základe uvedených skutočností logicky dovodiť. Konkrétnosť kritiky znamená, že hodnotiaci úsudok sa musí opierať o konkrétne skutočnosti. Primeranosť kritiky čo do obsahu, formy a miesta (použitými výrazmi, formuláciami, spojeniami), znamená, že nevybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu-cieľa (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2010 sp. zn. 4 Cdo 149/2009).

36. Žalovaní mali tiež za to, že nevykonaním nimi navrhnutých dôkazov (bod 27 napadnutého rozsudku) súd prvej inštancie porušil ich právo na spravodlivý proces. Opodstatnenosť navrhovaného dokazovania podľa nich zdôvodnili. Nemali za zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie uzavrel, že vykonanie tohto dokazovania by bolo hospodárne a ich výsledok by nesmeroval k preukázaniu opodstatnenosti a pravdivosti výrokov žalovaných.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaní v rámci vyjadrenia k žalobe navrhli vykonať dokazovanie za účelom preukázania pravdivosti skutkových tvrdení uvedených v napadnutých príspevkoch, keď tvrdili, že vychádzali z dokumentu, ktorý bol súčasťou agendy Spravodajskej jednotky finančnej polície. Žiadali vypočúť žalobcov 2/ a 3/, žalovaného 2/, svedkov: [REDACTED],

vykonať dokazovanie oboznámením spisu Národnej kriminálnej agentúry, výpisom z registra periodickej tlače vedenej Ministerstvom kultúry SR, vyžiadanim všetkých faktúr a plnení od

, odpisom z registra trestov , mediálnym monitoringom, vyžiadanim bankových účtov od bankových inštitúcií uvedených v správe Spravodajskej jednotky finančnej polície. Následne na pojednávaní dňa 18.02.2022 navrhli vykonať dokazovanie aj výsluchom vyšetrovateľov finančnej polície, svedka a policajta z výpovede ktorých chceli zistiť, či sú nimi predložené dokumenty aktívne a či sa realizovali transakcie v nich popísané, a na základe ich výpovedí a zistených skutočností mali v úmysle konfrontovať žalobcov.

Odvolaací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovanými navrhované dokazovanie by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, keďže vykonanie takéhoto dokazovania by smerovalo aj k nedôvodnosti a nadbytočnosti, keďže jeho výsledok by nevedel k preukázaniu tvrdení, že by sa žalobcovia boli dopustili trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti. Žalovaní čerpali len z dokumentov finančnej spravodajskej jednotky (bod 11.8 až 11.10 rozsudku), ktoré však boli zamerané na informácie ohľadom tretej osoby - a rôznych právnických osôb, avšak nie primárne na žalobcov, pričom skutkové tvrdenia uvedené v napadnutých príspevkoch žalovaní ani nezískali od svedkov, ktorých navrhli vypočuť. Žalovaní len vlastnou interpretáciou obsahu týchto dokumentov dospeli k záveru o tom, že žalobcovia sú napojení na schránkové firmy, a preto perú špinavé peniaze. Z navrhnutých dôkazov by nevyplývalo, že sa voči žalobcom v čase zverejnenia príspevkov viedlo trestné stíhanie za uvedený trestný čin, keďže to, čo sa nestalo, nie je možné dokázať. Pokiaľ ide o výsluch žalobcov 2/ a 3/, súd prvej inštancie správne poukázal na tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, ktorá vychádza z toho, že nemožno od strany sporu spravodlivo žiadať, aby preukázala reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. V takomto prípade dochádza k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného, t.j. žalovaný musí preukázať svoje tvrdenie. Pokiaľ ide o návrh na výsluch žalobcov za účelom preukázania, či došlo k zásahu do ich osobnostných práv a dobrej povesti, žalobcovia uviedli relevantné skutočnosti v žalobe a následných vyjadreniach. V konaní bola navyše nepochybne preukázaná objektívna spôsobilosť zásahu do osobnostných práv žalobcov 2/ a 3/. Pokiaľ žalovaní navrhli aj výsluch žalovaného 2/, tento bol prítomný na pojednávaní a mal zabezpečený dostatočný časový priestor na vyjadrenie sa k sporu, čo aj využil. Nevykonanie navrhovaného dokazovania žalovanými správne vyvodil súd prvej inštancie aj sudcovskej a zákonnej koncentrácie konania v zmysle § 153 a § 154 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), o ktorých boli žalovaní poučení v uznesení zo dňa 02.01.2017, ktorým boli vyzvaní na vyjadrenie sa k žalobe a v uznesení zo dňa 16.09.2019, ktorým boli vyzvaní na vyjadrenie sa k replike žalobcov, žalovanými navrhnuté dokazovanie nevykonali, keď mal za to, že nie sú spôsobilé prispieť k objasneniu skutkového stavu, sporných skutočností. Medzi procesné práva strany nepatrí povinnosť súdu vykonať dôkazy, ktoré strana navrhla. Súd je povinný iba návrhom na vykonanie dôkazu sa zaoberať a ak sa rozhodne ho nevykonať, je povinný nevykonanie dôkazu odôvodniť (mutatis mutandis R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000).

Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v civilnom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania

vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 CSP), nie strán sporu.

Odvolací súd preto odvoláciu námietku žalovaných o porušení ich práva na spravodlivý proces nevykonaním nimi vyššie uvedeného dokazovania nepovažoval za dôvodnú.

37. Za nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalovaných o nevykonateľnosti výrokov napadnutého rozsudku z dôvodu, že hoci stranou v konaní je žalobca 1/, právny nástupca advokátskej kancelárie AKMG, s.r.o., výroky sa vzťahujú na AKMG, s.r.o. bez toho, aby odkazovali na to, že žalobca 1/ je jeho právnym nástupcom a že akékoľvek eventuálne zásahy a ich "náprava" sa môže vzťahovať len na osobu právneho predchodcu. K nevykonateľnosti výrokov príkladom uvádzali napr. výrok I. napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého sa žalovaní majú zdržať zásahov voči AKMG, s.r.o. - teda sa majú zdržať zásahov už voči neexistujúcemu subjektu aj v prípade výroku VIII. kde sa žalovaní majú ospravedlniť znova okrem iných aj Advokátskej kancelárii AKMG, s.r.o., ktorá však v čase vyhlásenia rozsudku už ako taká neexistovala, ale jestvoval jej právny nástupca - žalobca 1/.

Odvolací súd k tejto odvolacej námietke žalovaných uvádza, že nakoľko k zásahu do dobrej povesti došlo u právneho predchodcu žalobcu 1/ AKMG, s.r.o., čo napokon žalovaní aj uviedli, bolo potrebné v nimi uvedených výrokoch I. a VIII. uviesť obchodné meno AKMG, s.r.o. ako právnickej osoby, do ktorej dobrého mena bolo zasiahnuté, teda názov spoločnosti v čase zásahu, a nie jeho právneho zástupcu.

38. K odvolacej námietke žalovaných o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že základ práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Súd by mal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08). Ústavný súd SR ďalej uvádza: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam ...“ (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ústavný súd SR dodáva: „Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument...“ (II. ÚS 410/06). Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

39. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie aj náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, jasným, zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom odôvodnil, dostatočne sa vysporiadal so skutkovými a právnymi skutočnosťami podstatnými pre jeho rozhodnutie, preto ani v tomto smere odvolacia námietka žalovaného nebola dôvodná. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie o žalobe žalobcu podstatné.

Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne odôvodnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý súdny proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti žalobcami uplatnenej žaloby. S jeho odôvodnením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, a na ktoré dôvody aj v ostatnom poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

40. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd vyhodnotil všetky odvolacie námietky žalovaných za nedôvodné a nespôsobilé pre zmenu ním napadnutých výrokov rozsudku súdu prvej inštancie, preto odvolací súd napadnutý rozsudok prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 225 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcom 1/, 2/ a 3/ úspešným v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným 1/, 2/ a 3/ v plnom rozsahu.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e :

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

V Bratislave, dňa 31. júla 2024

JUDr. Valéria Kleinová, st.
predsedníčka senátu, sudkyňa spravodajkyňa

Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
člen senátu

JUDr. Anna Kašajová
člen senátu

Za správnosť vyhotovenia: Edita [REDACTED]